

T/200/0472

உ
சிவமயம்
வேதவன வீநாயகன் துணை

“வேதவனத்து வீநாயகனைத் தொழ
வாழ்வு மிகுத்து வரும்”

ஒளவையார்
பாடல் திரட்டு

தொகுப்பு:
டாக்டர் ச. சி. அருளானந்தம்

05-05-95

உ
சிவமயம்
வேதவன வீநாயகன் துணை

“வேதவனத்து வீநாயகனைத் தொழ
வாழ்வு யிகுத்து வரும்”

ஒளவையார்
பாடல் திரட்டு

தொகுப்பு:
டாக்டர் சூ. சி. அருளானந்தம்.

05-05-95

AUWAI PAADAL THIRADDU

(A collection of poems of the
great poetess Auwaiar)

Published by: *Dr. S.S. Arulanantham*
Sangathanai.
Chavakachcheri.

First Edition: May, 1995

Printers: Thirukkanitha Nilayam
Madduvil North,
Chavakachcheri.

Rs 100/-

வணக்கம்

என்னை இப்புவிக்கு ஈந்த என் பிறந்த சொந்த
மண்ணாகிய மந்துவிலை தன்னகத்தே கொண்ட
ஈழவள திருநாட்டிற்கும்,

என்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த என்
மாதா—பிதாவிற்கும்,

என்னைக் கல்வியூட்டி உயர்வடையச் செய்த
சாவகச்சேரி இந்துவிற்கும்,

என் இருகரமும் கூப்பி சிரம் தாழ்த்தி
வணக்கம் செலுத்துகிறேன்.

டாக்டர் க. சி. அருளானந்தம்.

அர்ப்பணம்;

சமர்ப்பணம்.

என்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆகக்
குறைந்தது ஒரு பயிற்றப்பட்ட மருத்துவ
னரக்க வேண்டும் என்று கனவு கண்டு
அதற்காக உழைத்து அக்கனவை நன
வராகக் காணுமுன்பே இவ்வுலக வாழ்வை
நீத்து தன்கண்களை மூடிக்கொண்ட என்
அருமைத்தாயார், மந்துவிலார் தில்லையம்
பலம் அவர்கள் மசளும், மந்துவில் ஆசிரியர்
சுந்தரம் சின்னத்தம்பி பெண்ணுமான

அன்னம்மா அவர்கட்கு

இந்த (எனது) முயற்சியைக் காணிக்கை
ஆக்குகின்றேன்.

டாக்டர் சு. அருளானந்தம்.

முகவுரை

முப்பது ஆண்டுகள் அரச சேவையிலிருந்து பின் இளைப்பாறி செஞ்சிலுவைச் சங்க தொண்டிலும், தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் யாழ் செஞ்சிலுவைச் சங்க நிர்வாக உறுப்பினரும் பிரதிக் கல்விப்பணிப்பாளருமான உயர்திரு வேலாயுதம் அவர்களின் தேனுக்கினிய ஓளவையார் பாடற் பிரயோகம் என்மனதைக் கவர்ந்து சிந்திக்க வைத்தது.

யான் மாணவனாக இருந்தபொழுது படித்துப் பாடமாக்கிய சில பாடல்களின் பெருமையையும், நல்வாழ்விற்கு அவைதரும் அறிவையும் காலந்தாழ்த்தியர்வது இறக்குமுன் அறிந்தேனே என்று மகிழ்ச்சியுற்று திரும்பவும் அவற்றை படிக்க முனைந்தபோது ஓளவையார் பாடல்கள் ஒரு திரட்டாக இல்லாமல் தனித்தனி பல சிறு நூல்களாகவும், இன்னும் பல கிடைப்பதே அரிதாகவுமுள்ளதை உணர்ந்தேன்.

இந்நூல்களைத் தேடி அறிய முற்பட்டபோது
 ஔவையார் ஒருவர் அல்லர் மூவர் என்றும்
 எனவே மூவரது நூல்களையும் பெற்றுக்கொள்ளு
 தல் கடினமென்றும், அவை காலத்தால் சிதறுண்டு
 போயுள்ளன என்றும் பலர் எனக்கு எடுத்துரைத்
 தனர். ஆனால் என்னைப்பொறுத்தவரை ஔவைய
 யார் மூவரோ அல்லது அதிகமானின் நெல்லிக்
 கனியை உண்டு சிரஞ்சீவியாக மூன்று தமிழ்ச் சங்
 கத்திலும் ஒருவராகவே இருந்தாரா என்பது முக்
 கியமல்ல. அவரின் பெயரால் விளங்கி அரும்பெரும்
 பொக்கிஷங்களாக மிளிரும் பாடல்கள்தான் முக்
 கியம்.

பிரமாதமான ஔவையார் பாடல்கள் கருத்
 தாமழமும், பகுத்தறியும் தன்மையும் இலகுவாக
 விளங்கி யாராலும் கையாளப்படக்கூடியனவும்
 ஆகும். எனவேதான் எதிர்கால சந்ததிக்கும் இவை
 கிடைக்கப்பெற வேண்டும் எனும் நோக்கில் என்
 கைக்குக் கிடைத்த ஔவைய பாடல்களைத்
 தொகுத்து நூல்வடிவமாக்க முயன்றிருக்கிறேன்.

பல நூலகங்களிலும் தேடி, ஆத்திசூடி,
 கொன்றை வேந்தன், நல்வழி, வெற்றிவேற்கை,
 நன்னெறி, உலகநீதி, மூதுரை, ஔவை தனிப்
 பாடல்கள், ஔவை குறள், திருவருட்பால், தன்
 பால், கல்வி ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை இந்நூலில்
 தொகுத்துள்ளேன்.

இன்னும் அசதிக்கோவை, நன்னூற்கோவை, நான்மணிக்கோவை, அருந்தமிழ்மாலை, ஞானக் குறள், பந்தனந்தாதி என்னும் ஒளவையார் பாடல்கள் என்வசம் கிடைக்கவில்லை. யாரிடமாவது இருப்பின் மறுபதிப்பில் சேர்த்துக்கொள்ள உதவி புரியுமாறு விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக எனது இந்த முயற்சிக்குத் துணை நின்று நூல்களை தேடிப்பெற்றுத்தந்த நண்பர்களுக்கும், மற்றும் பல்வகையிலும் உதவி நல்கிய அன்பர்களுக்கும், அச்ச வேலையை ஒப்பேற்றித் தந்த அச்சகத்தினர்க்கும் மனமார்ந்த நன்றிகளை இயம்பி உங்கள் அனைவரினதும் ஆக்கபூர்வமான ஆதரவையும் வேண்டி அமைகிறேன்.

'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்'
வாழ்க தமிழ்

டாக்டர் ச. சி. அருளானந்தம்

ஒளவையார் ஈந்த
ஆத்திசூடி மந்திரம்

அறஞ்செய விரும்பு
 ஆறுவது சினம்
 இயல்வது கரவேல்
 ஈவது விலக்கேல்
 உடையது விளம்பேல்
 ஊக்கமது கைவிடேல்
 எண்ணெழுத் திகழேல்
 ஏற்ப திகழ்ச்சி
 ஐய மிட்டுண்
 ஒப்புர வொழுகு
 ஒதுவ தொழியேல்
 ஒளவியம் பேசேல்
 அஃகஞ் சுருக்கேல்
 சண்டொன்று சொல்லேல்
 ஈப்போல் லனை
 சனி நீராடு
 குயம்பட வுரை
 இடம்பட வீடெடேல்
 இணக்கமறிந் திணங்கு
 தந்தைதாய் பேண்
 நன்றி மறவேல்
 பருவத்தே பயிர்செய்
 மன்றுபறித் துண்ணேல்
 இயல்பல்லாதன செயேல்
 அரவ மாட்டேல்

இலவம் பஞ்சிற்றுயில்
 வஞ்சகம் பேசேல்
 அழகலாதன செயேல்
 இளமையிற் கல்
 அறனை மறவேல்
 அனந்த லாடேல்
 கடிவது மற
 காப்பது விரதம்
 கீழமைப் படலாழ்
 கீழ்மை யகற்று
 குணமது கைவிடேல்
 கூடிப் பிரியேல்
 கெடுப்ப தொழி
 கேள்வி முயல்
 கைவினை கரவேல்
 கொள்ளை விரும்பேல்
 கோதாட் டொழி
 கௌவை யகற்று
 சக்கர நெறிநில்
 சான்றோர் இனத்திரு
 சித்திரம் பேசேல்
 சீர்மை மறவேல்
 சுளிக்கச் சொல்லேல்
 சூது விரும்பேல்
 செய்வன திருந்தச்செய்
 சேரிட மறித்துசேர்
 சையெனத் திரியேல்
 சொற்சொர்வு படேல்
 சோம்பித் திரியேல்

தக்கோ னெனத்தரி
 தானமது விரும்பு
 திருமாலுக் கடிமைசெய்
 தீவினை யகற்று
 துன்பத்திற் கிடங்கொடேல்
 தூக்கி வினைசெய்
 தெய்வ மிகழேல்
 தேசத்தோ டொத்துவாழ்
 தையல்சொற் கேளேல்
 தொன்மை மறவேல்
 தோற்பன தொடரேல்
 நன்மை கடைப்பிடி
 நாடொப்பன செய்
 நிலையிற் பிரியேல்
 நீர்வினை யாடேல்
 நுண்மை நுகரேல்
 நூல்பல கல்
 நெற்பயிர் வினை
 நேர்பட ஒழுகு
 நைவினை நணுகேல்
 நொய்ய உரையேல்
 நோய்க்கிடங் கொடேல்
 பழிப்பன பகரேல்
 பாம்பொடு பழகேல்
 பிழைபடச் சொல்லேல்
 பீடு பெறநில்
 புகழ்ந்தாரைப் போற்றிவாழ்
 பூமி திருத்தியுண்
 பெரியோரைத் துணைக்கொள்

பேதமை அகற்று
 பையலோ டிணங்கேல்
 பொருந்தனைப் போற்றிவாழ்
 போர்த்தொழில் புரியேல்
 மனந்தடு மாறேல்
 மாற்றாணுக் கிடங்கொடேல்
 மிகைடடச் சொல்லேல்
 மீதூண் விரும்பேல்
 முனை முகத்து நில்லேல்
 மூர்க்கரோ டிணங்கேல்
 மெல்லினில்லாள் தோள்சேர்
 மேன்மக்கள் சொற்கேள்
 மொழிவ தறமொழி
 மோகத்தை முனி
 வல்லமை பேசேல்
 வாதுமுற் கூறேல்
 வித்தை விரும்பு
 வீடுபெற நிக்
 உத்தமயிரு
 ஊருடன் கூடிவாழ்
 வெட்டெனப் பேசேல்
 வேண்டி வினைசெயேல்
 வைகறைத் துயிலெழு
 ஒன்னாரைத் தேறல்
 ஓரம் சொல்லேல்

கொன்றை வேந்தன்

காப்பு

கொன்றை வேந்தன் செல்வ னடியினை
என்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே.
அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்
ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று
இல்லற மல்லது நல்லற மன்று
ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்
உண்டி சுருக்குதல் பெண்டிர்க் கழகு
ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்
எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்
ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து
ஐயம் புகினுங் செய்வன செய்
ஒருவனைப் பற்றி யோரகத்திரு
ஒதவி னன்றே வேதியர்க் கொழுக்கம்
ஒளவியம் பேசுத லாக்கத்திற் கழிவு
அஃகமுங் காசஞ் சிக்கெனத் தேடு
கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம் பாமை
காவல் தானே பாவையர்க் கழகு
கிட்டா தாயின் வெட்டென மற
கீழோர் ஆயினுந் தாழ வுரை
குற்றம் - பார்க்கிற் சுற்றமில்லை
கூரம்பாயினும் வீரியம் பேசேல்
கெடுவது செய்யின் விடுவது கருமம்
கேட்டில் உறுதி கூட்டுமுடைமை
கைப்பொருள் தன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி

கொற்றவ னறித லுற்றிடத் துதவி
 கோட்செவிக் குறளை காற்றுட னெருப்பு
 கௌவை சொல்லி னெவ்வருக்கும் பகை
 சான்றோ ரென்கை ஈன்றோட் கழகு
 சிவத்தைப் பேணிற் றவத்திற் கழகு
 சீரைத் தேடி னேரைத் தேடு
 சுற்றத்திற் கழகு சூழ விருத்தல்
 சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்
 செய்தவ மறந்தால் கைதவ மாளும்
 சேமம் புகினும் யாமத் துறங்கு
 சையொத் திருந்தா லைய மிட்டுண்
 சொக்க ரென்பவ ரத்தம் பெறுவர்
 சோம்ப ரென்பவர் தேம்பித் திரிவர்
 தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை
 தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை
 திரைகட லோடியுந் திரவியந் தேடு
 திராக் கோபம் போராய் முடியும்
 தெய்வம் சீறிற் கைதவ மாளும்
 தேடா தழிக்கிற் பாடா முடியும்
 |தையும் மாசியும் வையகத் துறங்கு
 தொழுதான் சுவையி னுழுதா ணினிது
 தோழ னோடு மேழைமை பேசேல்
 நல்லிணக்க மல்ல தல்லற் படுத்தும்
 நசுடெங்கும் வாழக் கேடொன்று மில்லை
 நிற்கக் சுற்றல் சொற்றிறம் பாமை
 நீரகம் பொருந்திய லூரகத் திரு
 நுண்ணிய கருமமு மெண்ணித் துணி
 நான்முறை தெரிந்து சீலத் தொழுகு
 நெஞ்சை யொளித்தொரு வஞ்சக மில்லை

நேரா நோன்பு சீராகாது
 நைபவ ரெனினு நொய்ய வுரையேல்
 நொய்யவ ரென்பவர் மெய்ய வராவர்
 நோன்பென் பதுவே கொன்றுதின் னுமை
 பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந் தெரியும்
 பாலோ டாயினுங் கால மறிந்துண்
 பிறன்மனை புகாமை யறமெனத் தகும்
 பீரம் பேணி பாரம் தாங்கும்
 புலையுங் கொலையுங் களவுந் தவிர்
 பூரியர்க் கில்லை சீரிய வொழுக்கம்
 பெற்றோர்க் கில்லைச் சுற்றமுஞ் சினமும்
 பையச் சென்றால் வையந் தாங்கும்
 பொல்லாங் கென்பவை யெல்லாந் தவிர்
 போனக மென்பது தானுழந் துண்டல்
 மருந்தே யாயினும் விருந்தோ டுண்
 மாரி யல்லது காரிய மில்லை
 மின்னுக் கெல்லாம் பின்னுக்கு மழை
 மீகாமன் இல்லா மரக்கல மோடாது
 முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்
 மூத்தோர் சொன்ன வார்த்தை யமிர்தம்
 மெத்தையிற் படுத்தல் நித்திரைக் கழகு
 மேழிச் செல்வங் கோழை படாது
 மொழிவது மறுக்கி னழிவது கருமம்
 மோன மென்பது ஞான வரம்பு
 வளவ னுயினும் அளவறிந் தழித்துண்
 வானஞ் சுருங்கிற் றுனஞ் சுருங்கும்
 விருந்திலோர்க் கில்லை பொருந்திய வொழுக்கம்
 வீரன் கேண்மை கூரம் பாகும்
 உரவோ ரென்னை யிரவா திருத்தல்

ஊக்க முடைமை ஆக்கத்திற் கழகு
 வெள்ளைக் கில்லை கள்ளச் சிந்தை
 வேந்தன் சீறி னாந்துணை யில்லை
 வையந் தோறும் தெய்வந் தொழு
 ஒத்த விடத்து நித்திரை கொள்
 ஒதாதார்க் கில்லை யுணர்வோ டொழுக்கம்

நல்வழி

தீதினை நீக்கு, நன்மையைச் செய்
 இரண்டே சாதி
 விரைந்து தருமம் செய்க
 குருடன் எறிந்த மாத்திரைக்கோக்
 மாந்தர் தொழில்
 பிறர்தர வருவதன்று
 தாமரையிலைத் தண்ணீர்
 செல்வம் உருண்டோடும்
 இல்லை என்றுரையா இதயத்தர்
 கட்டுண்டிரும்
 பாழ்வயிறே! உன்னுடன் வாழ்தல் அரிது
 உழு தொழிலே உலகில் உயர் தொழில்
 விதி வலிது
 மானமிழந்தும் வாழ்வதோ?
 விதியினை வெல்லும் மதி
 நாற்பெரும் அற்புதங்கள்
 தெய்வத்தை நொந்து பயன்என்?
 ஈயார் தேட்டைந் தீயார் சொள்வர்

வயிறு படுத்தும் பாடு
 பரத்தை தொடர்பாந் பாழாவீர்
 வஞ்சம்லாந் வாழ்வர்
 பாவி புதைத்த பணம்
 பட்சபாதம் விளைவிக்கும் கேடு
 ஐவையெலாம் பாழ்
 வரவிற்கேற்பச் செலவு செய்க
 பசிக்குமுன் யாவும் பறக்கும்
 எல்லாம் இறைவன் செயல்
 ஆசைக்கோர் அளவு வேண்டும்
 கரவாது அளித்திடுக
 வினை மிக வலிது
 ஒழுக்கம் உயர்குலத்தின் நன்று
 உள்ள மேன்மையே உயர்ந்த செல்வம்
 பாரையும் பசுமரமும்
 இல்லாணை எவர் விரும்புவர்?
 குறிப்பிற் பொருள் உணர்வோர்
 விதி என்செயும்?
 சமநிலைத் தத்துவம்
 ஒரு வாசகம் பற்றிய பெருவாசகம்
 நல்வழியைப் போதிக்கும் நல்வழி

வெற்றிவேற்கை

குருளனும் இறைவன்
அழகு எது?
செல்வர்க்கு அழகு
அந்நணர்க்கு எது அழகு?
மாநிலங் காவளன்
வணிகச் செல்வர்
உழவர்தம் உயர்வு
மந்திரி எவன்?
தந்திரியின் தறுகணண்மை
விருத்தோடு உண்க
பெண்டிர்க்கு அழகு எது?
குலமகள் கடமை
அறிஞர்க்கழகு அடக்கம்
வறுமையிற் செம்மை
உருவுகண்டு அஞ்சற்க
சிறிதும் பெரும்பயன் தரும்
பெருமையும் சிறுமையும்
நன்மக்கள் எவர்?
உற்றுழி உதவாதவர் உறவினரோ?
மனை மாண்பு
உத்தமர் பண்பு
இழிந்தோர் இயல்பு
செய்யும் செய்கையே பமனுக்குவித்து
தீமையைப் பொறுத்தல் சான்றோர் கடன்
சிறியாரின் பெரும்பிழை

மூர்க்கரின் நட்பு
 பெரியோர் நட்பு
 கல்வியின் மாண்பு
 கற்றிலன் குலப்பிறப்புப் பயனற்றது
 கற்றோர்க்கு எங்கும் சிறப்பு
 அறிவுடைமை
 கொச்சை மாக்கள்
 சையிருந்து என்ன பயன்?
 சாதுக்கள் யாவரும் சன்மார்க்க ரல்லர்
 பற்றற்றவன் ஞானி
 கறையான்போல் வாழ்க
 அறிவற்றோர் அஞ்சார்
 தன்புற்றோர்க்கு எவையும் ஒன்றே
 ஏழைக்கு உறவில்லை
 நிலையாமை
 மாறிடும், ஏறிடும்
 வாழ்வுமீ, தாழ்வுமீ
 வீழ்ந்தோர் எழுவர்
 குன்றமும் குப்பைமேடாகும்
 மாடம் மண்மேடாகும்
 அழிவிலிருந்து ஆக்கம்
 அழியும் இவ்வணி உடல்
 இரப்பது இயல்பு
 கொடுத்தல் கடன்
 இல்லாளே எல்லாம்
 ஆண்மை எது?
 புலியும் புல்லாயும்
 அஞ்சுவது அஞ்சல்
 கொடுங்கோல் மன்னர்

சான்றோர் இல்லாத நாடு
 அந்தணரிற் பதர்
 வேந்தனிற் பதர்
 வணிகரிற் பதர்
 உழவரிற் பதர்
 மனைவியை மறந்தவன்
 பேதை
 என்சொல் கேண்மின்
 பொய்யும் மெய்யும்
 மெய்யும் பொய்யாகும்
 வாயாலே சொல்லற்க
 சுழியில் இறங்கேல்
 வழித்துணை
 புனையின் துணை
 ஏகும் வழி
 இவை உலகியல்
 வாழி

நன்னெறி

காப்பு

மின்னெறி சடாமுடி விநாயகன் அடிதொழ
 நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே.

உயர்ந்தோரின் ஆறம்
 பயந்தரு சொல் எது?
 கன்றுகொண்டு ஆவிலே கறந்திடுக
 உலோபிகள் செல்வம் பிறக்கே உரியது

நீங்கிப்பின் சேரல் அரிது
 இல்லறம் எது?
 கல்வியாற் செருக்கடையேல்
 சினங் காக்க
 ஈசன்முடியுறையும் பாம்பு
 விழுமியோர் மாண்பு
 புல்லியரும் மெய்ஞ்ஞானிகளும்
 வியத்தகு செயல்
 வளத்திற்கேற்ப வழங்குவர்
 மேருமலையும் வளைந்தது
 அன்பிலான் பெற்றபேறு
 உயர்ந்தோர் பண்பு
 குலநலம் மாறாது
 இன்சொல்லும் வன்சொல்லும்
 தென்றலும் சூருவளியும்
 தம்நோய்போல் பிறர்நோய் காணல்
 அறிஞர்முன் அறிவிலார் நிலை
 அறிவில் உயர்ந்தது அகிலத்தில் இல்லை
 எறும்பூரக் கற்குழியும்
 கீழ்மக்கள்
 கூடாநட்பு
 மேலோரும் கீழோரும்
 இடுக்கண்கண்டு நகைப்போர்
 கூற்றங் குறுகமுன் செய்க அறம்
 மெய்யுங் கையும்
 அறநால் உணர்ச்சி அறிவிலார்க் கில்லை
 கடலும் குளமும்
 பழிக்கு நாணுவார்
 கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்

விழுமியோர் கொகடச்சிறப்பு
தன்னைப்புகழும் தற்குறி
உயர்நட்பும் இழிநட்பும்
மூடரின் கேண்மை
கல்வியின் மாட்சி

உலகநீதி

ஒதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்
ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம்
மாதாவை ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம்
வஞ்சனைகள் செய்வாரோடு இணங்க வேண்டாம்
போகாத இடம்தனிலே போக வேண்டாம்
போகவிட்டுப்புறஞ்சொல்லித் திரிய வேண்டாம்
வாகாரும் குறவருடை வள்ளி பங்கன்
மயிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே.

நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச் சொல்ல வேண்டாம்
நிலையில்லாக் காரியத்தை நிறுத்த வேண்டாம்
நஞ்சுடனே ஒருநாளும் பழக வேண்டாம்
நல்இணக்கம் இல்லாரோடு இணங்க வேண்டாம்
அஞ்சாமல் தனிவழியே போக வேண்டாம்
அடுத்தவரை ஒருநாளும் கெடுக்க வேண்டாம்
மஞ்சாரும் குறவருடை வள்ளி பங்கன்
மயிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே.

மனம்போன போக்கெல்லாம் போக வேண்டாம்
 மாற்றனை உறவென்று நம்ப வேண்டாம்
 தனம்தேடி உண்ணாமல் புதைக்க வேண்டாம்
 தருமத்தை ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம்
 சினம்தேடி அல்லலையும் தேட வேண்டாம்
 சினந்திருந்தார் வாசல்வழிச் சேர வேண்டாம்
 வனம்தேடும் குறவருடை வள்ளி பங்கன்
 மயிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே.

குற்றம் ஒன்றும் பாராட்டித் திரிய வேண்டாம்
 கொலை களவு செய்வாரோடு இணங்க வேண்டாம்
 சுற்றவரை ஒருநாளும் பழிக்க வேண்டாம்
 கற்புடைய மங்கையரைக் கருத வேண்டாம்
 கொற்றவனோடு எதிர்மாறு பேசவேண்டாம்
 கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்
 மற்றுநிகர் இல்லாத வள்ளி பங்கன்
 மயிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே.

வாழாமல் பெண்ணை வைத்துத் திரியவேண்டாம்
 மனையானைக் குற்றம் ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம்
 வீழாத படுகுழியில் வீழ வேண்டாம்
 வெஞ்சமரில் புறம்கொடுத்து மீள வேண்டாம்
 தாழ்வான குலத்துடனே சேரவேண்டாம்
 தாழ்ந்தவரைப் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம்
 வாழ்வாரும் குறவருடைய வள்ளி பங்கன்
 மயிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே.

வார்த்தைசொல்வார் வாய்பாத்தத்த திரியவேண்டாம்
 மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்க வேண்டாம்
 மூத்தோர்சொல் வார்த்தைதனை மறக்கவேண்டாம்
 முன்கோபக் காரரோடு இணங்க வேண்டாம்
 வாத்தியார் கூலியை வைத்திருக்க வேண்டாம்
 வழிபறித்துத் திரிவாரோடு இணங்க வேண்டாம்
 சேர்த்தபுகழாளன் ஒரு வள்ளி பங்கன்
 திருக்கை வேலாயுதனைச் செப்பாய் நெஞ்சே.

கருதாமல் கருமங்கள் முடிக்க வேண்டாம்
 கணக்கு அழிவை ஒருநாளும் பேசவேண்டாம்
 பொருவார்தம் போர்க்களத்தில் போக வேண்டாம்
 பொதுநிலத்தில் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்
 இருதாரம் ஒருநாளும் தேட வேண்டாம்
 எளியாரை எதிரிட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்
 குருகாரும் புனம்காக்கும் ஏழை பங்கன்
 குமரவேள் பாதத்தைக் கூறாய் நெஞ்சே.

சேராத இடம்தனிலே சேரவேண்டாம்
 செய்தநன்றி ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம்
 ஊரோடும் குண்டுணியாய்த் திரியவேண்டாம்
 உற்றாரை உதாசினங்கள் சொல்ல வேண்டாம்
 பேரான காரியத்தைத் தவிர்க்க வேண்டாம்
 பிணைபட்டுத் துணைபோகித் திரிய வேண்டாம்
 வாராருங் குறவருடை வள்ளி பங்கன்
 மயிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே.

மண்ணின்று மண்ணூரம் சொல்ல சொல்லவேண்டாம்
 மனம்சலித்துச் சிலுக்கிட்டுத் திரிய வேண்டாம்
 கண்டழிவு செய்துதுயர் காட்ட வேண்டாம்
 காணாத வார்த்தையைக் கட்டுரைக்க வேண்டாம்
 புண்படவே வார்த்தைதனைச் சொல்ல வேண்டாம்
 புறசொல்லித் திரிவாரோடு இணங்கவேண்டாம்
 மண் அளந்தான் தங்கைஉமை மைந்தன் எங்கோன்
 மயிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே.

மறம் பேசித் திரிவாரோடு இணங்க வேண்டாம்
 வாதாடி வழக்கழிவு சொல்ல வேண்டாம்
 திறம் பேசிக் கலகமிட்டுத் திரிய வேண்டாம்
 தெய்வத்தை ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம்
 இறந்தாலும் பொய்தன்னைச் சொல்ல வேண்டாம்
 ஏசலிட்ட உற்றுரை நத்த வேண்டாம்
 குறம்பேசி வாழ்கின்ற வள்ளி பங்கன்
 குமரவேள் நாமத்தைக் கூறாய் நெஞ்சே.

அஞ்சுபேர் கூலியைக் கைக்கொள்ள வேண்டாம்
 அது ஏது இங்கு என்னில்நீ சொல்லக்கேளாய்
 தஞ்சமுடன் வண்ணான் நாவிதன் தன்கூலி
 சகல கலை ஒதுவித்த வாத்தியார் கூலி
 வஞ்சமற நஞ்சு அறுத்த மருத்துவச்சி கூலி
 மகாநோவு தனைத்தீர்த்த மருத்துவன் கூலி
 இன் சொல்லுடன் இவர்கூலி கொடாத பேரை
 ஏதேது செய்வானே ஏமன்றானே.

கூறுக்கி ஒரு குடியைக் கெடுக்க வேண்டாம்
 கொண்டைமேல் பூத்தேடி முடிக்க வேண்டாம்
 தூறுக்கித் தலையிட்டுத் திரிய வேண்டாம்
 துர்ச்சனராய்த் தீரிவாரோடு இணங்க வேண்டாம்
 வீறான தெய்வத்தை இகழ வேண்டாம்
 வெற்றியுள்ள பெரியோரை வெறுக்க வேண்டாம்
 மரூன குறவருடைய வள்ளி பங்கன்
 மயிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் நெஞ்சே.

ஆதரித்துப் பலவகையால் பொருளும் தேடி
 அருந்தமிழால் அறுமுனைப்பாட வேண்டி
 ஒதுவித்த வாசகத்தால் உலகநாதன்
 உண்மையாய்ப் பாடி வைத்த உலகநீதி
 காதலித்துக் கற்றோரும் கேட்ட பேரும்
 கருத்துடனே நாள்தோறும் களிப்பினோடு
 போதமுற்று மிகவாழ்ந்து புகழுந்தேடிப்
 பூலோகம் உள்ள அளவும் வாழ்வார் தாமே.

முதுரை

காப்பு

வாக்கு உண்டாம் நல்லமனம் உண்டாம் மாமலராளர்
 நோக்கு உண்டாம் மேனி நுடங்காது-புக்கொண்டு
 துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கை யான்பாதம்
 தப்பாமல் சார்வார் தமக்கு.

நன்றி ஒருவர்க்குச் செய்தக்கால் அந்நன்றி
'என்று தருங்கொல்?' எனவேண்டா—நின்று
தளரா வளர் தெங்கு தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான்தருத லால்.

நல்லார் ஒருவர்க்குச் செய்த உபகாரம்
கல்மேல் எழுத்துப்போல் காணுமே—அல்லாத
ஈரமில்லா நெஞ்சத்தார்க்கு ஈந்த உபகாரம்
நீர்மேல் எழுத்துக்கு நேர்.

இன்னை இளமை வறுமைவந்து எய்தியக்கால்
இன்னை அளவில் இனியவும்—இன்னைத
நாளல்லா நாள்பூத்த நன்மலரும் போலுமே
ஆளில்லா மங்கைக்கு அழகு.

அட்டாலும் பால்சுவையில் குன்றாது அளவளாய்
நட்டாலும் நண்பு அல்லர்—நண்பு அல்லார்
கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே சங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும்.

அடுத்து முயன்றாலும் ஆகும்நாள் அன்றி
எடுத்த கருமங்கள் ஆகா—தொடுத்த
உருவத்தால் நீண்ட உயர்மரங்கள் எல்லாம்
பருவத்தால் அன்றிப் பழா.

உற்ற இடத்தில் உயிர்வழங்கும் தன்மையோர்
பற்றலரைக் சுண்டால் பணிவரோ?—கல்தூண்
பிளந்து இறுவது அல்லால் பெரும்பாரம் தாங்கின்
தளர்ந்து வளையுமோ தான்.

நீர் அளவே ஆகுமாம் நீர் ஆம்பல்; தான்கற்ற
 நூல்அளவே ஆகுமாம் நுண் அறிவு—மேலைத்
 தவத்து அளவே ஆகுமாம் தான்பெற்ற செல்வம்
 குலத்து அளவே ஆகும் குணம்.

நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே; நலமிக்க
 நல்லார்சொல் கேட்பதுவும் நன்றே-நல்லார்
 குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே அவரோடு
 இணங்கி இருப்பதுவும் நன்று.

தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே; திருஅற்ற
 தீயார்சொல் கேட்பதுவும் தீதே—தீயார்
 குணங்கள் உரைப்பதுவும் தீதே; அவரோடு
 இணங்கி இருப்பதுவும் தீது.

நெல்லுக்கு இறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழிஓடிப்
 புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம்—தொல்உலகில்
 நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு
 எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை.

பண்டு முளைப்பது அரிசியே ஆனாலும்
 விண்டு உமிபோனால் முளையாதாம்—கொண்டபேர்
 ஆற்றல் உடையார்க்கு ஆகாது அளவின்றி
 ஏற்ற கருமம் செயல்.

மடல்பெரிது தாழை; மகிழ்இனிது கந்தம்
 உடல்சிறியர் என்று இருக்கவேண்டர்—கடல்பெரிது
 மண்ணீரும் ஆகாது; அதன் அருகே சிற்றூறல்
 உண்ணீரும் ஆகி விடும்.

கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
 அவையல்ல நல்ல மரங்கள்-சபை நடுவே
 நீட்டுஓலை வாசியா நின்றான் குறிப்பு அறிய
 மாட்டா தவன்றன் மரம்.

கான மயில்ஆடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
 தானும் அதுவாகப் மாவித்துத்-தானும்தன்
 பொல்லாச் சிறகை விரித்து ஆடினால் போலுமே
 கல்லாதான் கற்ற கவி.

வேங்கை வரிப்புலிநோய் தீர்த்த விடகாரி
 ஆங்கு அதனுக்கு ஆகாரம் ஆனால்போல்-பாங்கு
 [அறியா
 புல்அறி வாளர்க்குச் செய்த உபகாரம்
 கல்லின்மேல் இட்ட கலம்.

அடக்கம் உடையார் அறிவிலர் என்று எண்ணிக்
 கடக்கக் கருதவும் வேண்டா-மடைத்தலையில்
 ஓடுமீன் ஓடஉறுமீன் வரும்அளவும்
 வாடி யிருக்குமாம் கொக்கு.

அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல்
 உற்றுழித் தீர்வார் உறவு அல்லர் அக்குளத்தில்
 கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும் போலவே
 ஒட்டி உறுவார் உறவு.

சீரியர் கெட்டாலும் சீரியரே; சீரியர் மற்று
 அல்லாதார் கெட்டால் அங்கு என்னாகும்?-சீரிய
 பொன்னின் குடம்உடைந்தால் பொன்னாகும்-என்
 [ஆகும்
 மண்ணின் குடம்உடைந்தக் கால்?

ஆழ அமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடல் நீர்
நாழி முகவாது நானாழி—தோழி
நிதியும் கணவனும் நேர்படினும் தம்தம்
விதியின் பயனே பயன்.

உடன் பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்று இருக்க
[வேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி—உடன்பிறவா
மாமலையில் உள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரும் உண்டு.

இல்லாள் அகத்துஇருக்க இல்லாதது ஒன்று இல்லை
இல்லாளும் இல்லாளே ஆமாயின்—இல்லாள்
வலிகிடந்த மாற்றம் உரைக்குமேல் அவ்இல்
புலிகிடந்த தூறிய் வீடும்.

எழுதியவாறே காண்; இரங்கும் மடநெஞ்சே!
கருதியவாறு ஆமோ கருமம்?—கருதிப்போய்க்
கற்பகத்தைச் சேர்ந்தோர்க்குக் காஞ்சிரங்காய்
முற்பவத்தில் செய்த வினை [ஈந்ததேல்

கல்பிளவோடு ஒப்பர் கயவர்; கடும்சினத்துப்
பொன்பிளவோடு ஒப்பாரும் போல்வாரே—வில்
நீர்கழிய எய்தவடுப்போல மாறுமே [பிடித்து
சீர்ஒழுது சான்றோர் சினம்.

நல்தாமரைக் கயத்தில் நல்அன்னம் சேர்ந்தாற்
கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்—கற்பிலா [போல்
மூர்க்கரை மூர்க்கார் முகப்பர் முதுகாட்டில்
காக்கை உகக்கும் பிணம்.

நஞ்சுஉடைமை தான் அறிந்து நாகம் கரந்துறையும்
 அஞ்சாப் புறம்கிடக்கும் நீர்ப்பாம்பு—நெஞ்சில்
 கரவுடையார் தம்மைக் கரப்பர் கரவார்
 கரவிலா நெஞ்சத் தவர்.

மன்னனும் மாசு அறக் கற்றோனும் சீர்தூக்கின்
 மன்னனில் கற்றோன் சிறப்புடையன்—மன்னற்குத்
 தந்தேசம் அல்லால் சிறப்புஇல்லை கற்றோர்க்குச்
 சென்றஇடம் எல்லாம் சிறப்பு.

கல்லாத மாந்தர்க்கு கற்றுஉணர்ந்தார் சொல்
 [கூற்றம்
 அல்லாத மாந்தர்க்கு அறம்கூற்றம்—மெல்லிய
 வாழைக்கு தான்சுன்ற காய்கூற்றம் கூற்றமே
 இல்லிற்கு இசைந்துஒழுகாப் பெண்.

சந்தன மென்குறடு தான்தேய்ந்த காலத்தும்
 கந்தம் குறைபடாது; ஆதலால்—தம்தம்
 தனம்சிறியர் ஆயினும் தார்வேந்தர் கேட்டால்
 மனம்சிறியர் ஆவரோ மற்று?

மருவுஇனிய சுற்றமும் வான்பொருளும் நல்ல
 உருவும் உயர்குலமும் எல்லாம்—திருமடந்தை
 ஆம்போது அவளோடு ஆகும்; அவள் பிரிந்து
 போம்போது அவளோடும் போம்.

சாந்தனையும் தீயனவே செய்திடினும் தாம் அவரை
 ஆந்தனையும் காப்பர் அறிவுடையோர்—மாந்தர்
 குறைக்கும் தனையும் குளிர்நிழலைத் தந்து
 மறைக்குமாம் கண்டிர் மரம்.

ஓளவையார்

(தனிப்பாடல் திரட்டு)

இட்டமுடன் என் தலையில் இன்னபடி என்றெழுதி
விட்டசிவனுஞ்செத்து விட்டானே—முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாரமவனுக்கன்மைய்
நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ.

மதுர மொழிநல் லுமையாள் சிறுவன் மலரடியை
முதிர நினையவல் லார்க்கு) அரி தோழுகில் போல்
[முழங்கி
அதிர வருகின்ற யானையுந் தேரு(ம்) அதன்பின்
[சென்ற
குதிரையுங் காதங் கிழவியுங் காதங் குலமன்னனே.

(சோழன் ஓளவையை எந்த ஊர் என்று கேட்டதற்குப்
பாடியது)

கால்நொந்தேன் நொந்தேன் கடுகி வழிநடந்தேன்
யான்வந்த தூரம் எளிதன்று—கூனல்
கருந்தேனுக்கு அண்ணாந்த சாவிரிகுழ் நாடா!
இருந்தேனுக்கு எங்கே இடம்.

(சோழன் ஓளவையென்றறியாமற் கம்பர் பாட்டை
வியந்த பேரது பாடியது)

விரகர் இருவர் புகழ்ந்திடவே வேண்டும்
விரல்நிறைய மோதிரங்கள் வேண்டும் அரையதனில்
பஞ்சேனும் பட்டேனும் வேண்டும் அவர்கவிதை
நஞ்சேனும் வேம்பேனு நன்று.

(சோழன் கம்பர்போதைப் பெருநூல் பாடுவோர் ஒருவரு
மில்லை என்றபோது பாடியது)

வாண்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்குஞ் செய்யரிதால் -யாம்
[பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்
எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன்(று) எளிது. [காண்

சித்திரமுங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம் -நித்தம்
நடையு நடைப்பழக்க நட்புந் தயையும்
கொடையும் பிறவிக் குணம்.

(சோழன் கம்பனை யார வெல்வார என்றபோது பாடியது)
காணாமல் வேணதெல்லாங் கத்தலாங் கற்றோர்முன்
கோணாமல் வாய்திறக்கக் கூடாதே -நாணாமல்
பேச்சுப்பேச் சென்னும் பெரும்பூனை வந்தக்கால்
கீச்சுக்கீச் சென்னுங் கிளி.

(சோழன் பொருளை எவ்வாறு செலவிடலாமென்றதற்
குப் பாடியது)

நம்பன் அடியவர்க்கு நல்காத் திரவியங்கள்
பம்புக்காம் பேய்க்காம் பரத்தையர்க்காம் -வம்புக்
[காம்
கொள்ளைக்காங் கள்ளுக்காங் கோவுக்காஞ் சாவுக்
கள்ளர்க்காந் தீக்காகுங் காண் [காம்

(ஒரு குறவனுக்கு இரண்டு மனைவியர் இருந்தார்கள்.
அவர்களுள் குறவனுக்கு இளையாள் பேரில் மோகம், ஒருநாள்
அவள் "ஒருக்குப் போய்வருகிறேன்" நான் அன்பாக வளரிக்
கும் பலரவை நிற்களிருவரும் பார்த்துக் கொண்டுள்ளீர்"

ளென்று சொல்லிப் போயினலை. இளையாள் அம்மரத்தை வெட்டிவிட்டு மூத்தாள்மேற் பழி சுமத்தினாள். குற்றமற்ற வளாகிய மூத்தாள் கணவன் என்ன செய்வானோவென்று வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். ஓளவையார் அவளை வினவி ஆஞ்சாதே என்று பலாததழைக்கப் பாடியது)

கூரிய வாளாற் குறைத்திட்ட கூன்பலா
 ஓரிதழாய்க் கன்றாய் உயர்மரமாய்ச் - சீரியதோர்
 வண்டுபோற் கொட்டையாய் வண்காயாய்த் தின்
 பண்டுபோல் நிற்கப் பணி. [பழமாய்ப்

(ஓளவை கையிலிருந்த மூட்டையை என்னவென்று சோழன் கேட்டதற்குப் பாடியது)

கூழைப் பலாத்தழைக்கப் பாடக் குறமகளும்
 முழக் குழக்குத் தினைதந்தாள் - சோழாகேள்
 உப்புக்கும் பாடிப் புளிக்கும் ஒருகவிதை
 ஒப்பிக்கும் என்றன் உளம்.

(கொடியவளை மனையாளாகப் பெற்றவன் அவளுக்குத் தொண்டு செய்து ஓளவைக்கு உணவிட வேண்டும் என்ற உற அவன் அவனைத் தாக்கினான்: அப்பொழுது பாடியது. இருந்து முகந்திருத்தி ஈரோடு பேன்வாங்கி விருந்துவந்த தென்று விளம்பவ—ருந்திமிக ஆடினாள் பாடினாள் ஆடிப் பழமுற்த்தால் சாடினாள் ஒடோடத் தான்.

(கணவன் மிகவும் வேண்டிக் கொள்ள அவன் சோறிட்ட போது பாடியது)

காரணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
 மாணைக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே—வீணுக்கென்
 என்பெல்லாம் பற்றி எரிகின்ற தையையோ
 அன்பில்லாள் இட்ட அமுது

(ஒளவையார் நான்முனை இகழ்த்து பாடியது)
 அற்றதலை போக அருததலை நான்கினையும்
 பற்றித் திருகிப் பறியேனே—வற்றும்
 மரமனை யானுக்கிம் மானை வகுத்த
 பிரமனையான் காணப் பெறின்.

(மனைவாழ்க்கையை விட எண்ணியபாது ஒளவையார்
 அவனுக்குச் சொன்ன அறிவு)

பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை உண்டானால்
 எத்தரிலுங் கூடி இருக்கலாம்—சற்றேனும்
 ஏறுமா ருக இருப்பாளே யாமாயிற்
 கூறாமற் சந்நியாசங் கொள்.

(இதுவும் அது)

சண்டாளி சூர்ப்பநகை தாடகையைப் போல்வடிவு
 கொண்டானைப் பெண்டென்று கொண்டாயே
 [தொண்டா!
 செருப்படிதான் செல்லாஉன் செல்வமென்ன செல்
 [வம்
 நெருப்பிலே வீழ்ந்திடுதல் தேர்.

(சிலம்பி என்னுந் தசசி 500 பொன் கொடுக்கக் கம்பர்
 பாடிய பாதிப்பாட்டை ஒளவை நிறைவாகக் கூழுக்குப்
 பாடியது)

“தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
 மண்ணு வதுஞ்சொழ மண்டலமே”-பெண்ணுவாள்
 அம்பொற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்
 செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.

(இதைக் கண்டு கம்பர் பொருமைபால் ஓளவையை அட
யென்று சொல்ல விரும்பி, “ஒருகாலடி நாலிலைப் பந்தல”
என்று கிலேடையாகச் சொல்லிப் பொருள் கேட்டபோது
பாடியது)

எட்டேகா லட்சணமே! ஏமனே றும்பரியே!
மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே!—முட்டமேற்
கூரையில்லா வீடே! குலராமன் தூதுவனே!
ஆரையடா சொன்னாய் அடா.

(திருக்கோவலூரில் பெண்ணை நதிக்குத் தென்கரையில்
குடிசை போட்டுக் கொண்டிருந்த பாரி யென்னும் இடையன்
வீட்டிற்கு ஓளவை மழையில் நனைந்து நடுங்கிக்கொண்டு
போயினான். அவ்வீட்டிலிருந்த அங்கவை, சங்கவை என்னும்
பெண்கள் தங்கள் கறுப்புச் சிற்றூடையைக் கொடுத்ததறிப்
பிறகு குளிர்காயச் செய்த முருங்கைக் கீரையை நெய்விட்டுச்
சமைத்துக் கேழ்வரகு களிக் கிளறிச் சாப்பிடச் செய்தனர்
ஓளவையார் அதை வியந்து பாடியது)

வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவுந் துன்பதாய்
நெய்தான் அளாவி நிறம்பசந்த—பொய்யா
அடகென்று சொல்லி அமுதத்தை இட்டார்
கடகஞ் செறிந்த கையார்.

(நீலச் சிற்றூடையை வியந்து பாடியது)

பாரி பறித்த பறியும் பழையனூர்க்
காரி கொடுத்த களைக்கொட்டும்—சேரமான்
வாராய் என அழைத்த வாய்மையும் இம்முன்றும்
நீலச்சிற் றூடைக்கு நேர்.

(அங்கவை, சங்கவை யென்னும் பெண்களைச் சோழனுக்
கும் பாண்டியனுக்கும் மணஞ்செய்து கொடுக்க எண்ணி மண
வோலை எழுத விநாயகரை வரும்படி பாடியது)

ஒருகொம் பிருசெவி மும்மதத்து நால்வாய்
 கரியுரிவைக் கங்காளன் காளாய்! —பரிவுடனே
 கண்ணுல ஓலை கடிதெழுத வாராயேல்
 தன்னுண்மை தீர்ப்பன் சபித்து.

(சோழனை மணத்துக்கு வரும்படி பாடியது)

புகார்மன்னன் பொன்னிப் புனல்நர்டன் சோழன்
 தகாதென்று தானங் கிருந்து—தகாதே
 கடிதின் வருக கடிக்கோவ லூர்க்கு
 விடியப் பதினெட்டா நாள்.

(பாண்டியனை மணத்துக்கு வரும்படி பாடியது)

வையைத் துறைவன் மதுரா புரித்தென்னன்
 செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே—தையலர்க்கு
 வேண்டுவன கொண்டு விடியவீ ரொன்பானுள்
 ஈண்டு வருக இசைந்து.

(சேரனை வரும்படி பாடியது)

சேரலர்கோன் சேரன் செழும்பூந் திருக்கோவல்
 ஊரளவுந் தான்வருக உட்காதே—பாரிமகள்
 அங்கவையைக் கொள்ள அரசர் மனமிசைந்தார்
 சங்கவையை யுங்கூடத் தான்.

(வருணைப் பொன்மாரி பெய்யப் பாடியது)

கருணையால் இந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
 வருணனே! மாமலையன் கோவல் திருமணத்தில்
 முன்மாரி பெய்யு முதுமாரி யைமாற்றிப்
 பொன்மாரி ஆகப் பொழி.

(பெண்ணை நதியைப் பாடி நெய்பாசுப் பெருகி வரும்படி பாடியது)

முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்ந்து
தத்திய நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைத்தெய் வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவுங் கொண்டோடி வா.

(திருக்கோவலூரைச் சிறப்பித்தப் பாடியது)

பொன்மாரி பெய்யுமூர் பூம்பருத்தி யாடையாம்
அந்நாள் வயலரிசி யாகுமூர்—எந்நாளும்
தேங்குபுகழேபடைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஓங்குந் திருக்கோவ லூர்.

(பனந்துண்டந் தளிர்க்கிப் பாடியது)

திங்கட் குடையுடைச் சேரனுஞ் சோழனும் பாண்டி
[யனும்
மங்கைக்கு அறுகிட வந்துநின் றூர்மணப் பந்தலிலே
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச்சோலை சலசலத்து
நுங்குக்கண் முற்றி அடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு முன்று பழந்தர வேண்டும் பனந்துண்
[டமே!

(அங்கவை, சங்கவை யென்னும் பெண்களுக்கு இடையச்
மரபின்படி சீதனங் கொடுக்கச் சேரனை ஆடு கேட்டனர்.
அவன் பொன் ஆடு கொடுத்தான். அதைச் சிறப்பித்தப்
பாடியது)

சிரப்பான் மணிமொளசிச் சேரமான் தன்னைச்
சுரப்பாடி யான்கேட்கப் பொன்னாடொன் றிந்தான்
இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர் கொடுப்பவர்
தாமறிவார் தங்கொடையின் சீர்.

(சோழனையும் பாண்டியனையும் வாழ்த்திப் பெண்களை
எப்போதும் அன்பாகப் பாதுகாக்கும்படி பாடியது)

ஆயன் பதியில் அரன்பதிவந் துற்றளகம்
மாயன்ஊ துங்கருவி ஆனாலும்— தூயமணிக்
குன்றுபோல் வீறு குணமுடையார் தம்முடனீர்
இன்றுபோல் என்றும் இரும்.

சொல்லாம லேபெரியர் சொல்லிச் சிறியர்செய்வர்
சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே—நல்ல
குலாமாலை வேற்கண்ணாய்! கூறுவமை நாடிற்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்.

இலக்கணக் கவிஞர்சொல் இன்பந் தேடுவர்
மலக்குசொல் தேடுவர் வன்க ணாளர்கள்
நிலத்துறுங் கமலத்தை நீளும் வண்டதீ
தலைக்குறை கமலத்தைச் சாருந் தன்மைபோல்

நிட்டரே மாக நிதிதேடு மன்னவனும்
இட்டதனை மெச்சா இரவலனும்—முட்டவே
கூசிநிலை நில்லாக் குலக்கொடியுங் கூசிய
வேசியுங் கெட்டு விடும்.

(சோழன் ஒரு சேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு ஓளவை
யாரி பரடனைக் கருத்துடன் கேட்காமலிருந்தான். அப்போது
பாடியது)

நூற்றுப்பத் தாயிரம் பொன்பெறினு நூற்சீலை
நூற்றிங்கள் நாளுக்குள் நைந்துவிடும்—மாற்றலரைப்
பொன்றப் பொருதடக்கைப் போர்வேல் அகளங்கா!
என்றுங் கிழியாதென் பாட்டு.

(வேளூர்ப் பூதன் விஞ்ஞந்திட்டதைப் புகழ்ந்து பாடியது)
 வரகரிசிச் சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும்
 முரமுரென வேபுளித்த மோரும்—திரமுடனே
 புல்வேளூர்ப் பூதன் புரிந்துவிருந் திட்டசோ(று)
 எல்லா உலகும் பெறும்.

(இதனினுமிது நனிறெனல்)

ஏசு யிடலில் இடாமையே நன்(று) எதிரில்
 பேசு மனையாளில் பேய்நன்று—நேசமினா
 வங்கணத்தில் நன்று வலியபகை வாழ்வில்லாச்
 சங்கடத்திற் சாதலே நன்று.

(கோரைக்கரலில் இருக்கும் ஆழ்வாண் கொடைமை
 இகழ்ந்து பாடியது)

கரியாய்ப் பரியாகிக் காரெருமை தானாய்
 எருதாய் முழப்புடவை யாகித்—திரிதிரியாய்த்
 தேரைக்கால் பெற்றுமிகத் தேய்ந்துகால் ஓய்ந்ததே
 கோரைக்கால் ஆழ்வான் கொடை.

(சகையிலலானைக் குறித்துப் பாடியது)

பாடல் பெருனே பலர்மெச்ச வாழானே
 நாடறிய நன்மணங்கள் நாடானே—சேடன்
 இவன்வாழும் வாழ்க்கை இருங்கடல்குழ் பாரில்
 கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்ன காண்.

(முல்லாண் என்பவனைப் புகழ்ந்து பாடியது)

காலையில்ஒன் றுவர் கடும்பகலில் ஒன்றுவர்
 மாலையில்ஒன் றுவர் மனிதரெல்லாம்—சாலவே
 முல்லாணைப் போல முகமுகமக மும்மலர்ந்த
 நல்லாணைக் கண்டறியேரம் நாம்.

(ஒரு புலவன் கையில் மண்ணை வைத்துக்கொண்டு ஓஃ
தென்னவென்று கேட்டதற்குப் பாடியது)

கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா(து) உல கள
[வென்(று)]

உற்ற கலைமடந்தை ஒதுகிறாள் - மெத்த
வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டாம் புலவீர்!
எறும்புந்தன் கையாலெண் சாண்.

(அரசன் அமைச்சராக யாரை வைக்கலாமென்று கேட்ட
தற்குப் பாடியது)

நூலெனிலோ கோல்சாயும் நுந்தமரேல் வெஞ்சம
[ராம்
கோலெனிலோ ஆங்கே குடிசாயும்—நாலாவான்
மந்திரியும் ஆவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த அரசே அரசு.

செம்மான் கரத்தனருள் சேயா! நெடியோனை
அம்மான் எனப்பெற் றருள்வேலா!—இம்மான்
கரும்பிறைக்கும் வெண்பிறைக்கும் கண்ணம் பிறைக்
அரும்பிறைக்குங் கூந்தல் அணை. [கும்

(ஒவ்வொன்று கோடி பெறுமென்று பாடியது)

மதியாதார் முற்றம் மதித்துஒருக்காற் சென்று
மிதியாமை கோடி பெறும்.

உண்ணீர்உண் ணீரென் றுபசரியார் தம்மனையில்
உண்ணாமை கோடி பெறும்.

கோடி கொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுதல் கோடு பெறும்.

கோடானு கோடி கொடுப்பினுந் தன்னுடையநாக்
கோடாமை கோடி பெறும்.

வாதக்கோன் நானையென்றான் மற்றைக்கோன்
[பின்னையென்றான்
ஏதக்கோன் யாதேனும் இல்லையென்றான்-ஓதக்கோள்
வாதக்கோன் சொல்லதிலும் மற்றைக்கோன் சொல்
ஏதக்கோன் சொல்லே இனிது. [லதிலும்

சுற்றுங் கருங்குளவி சூரைத்தாறு ஆரியப்பேய்
எற்றுஞ் சுடுகாடு இடிகரையின் - புற்றின்
வளர்ந்த மடற்பனைக்குள் வைத்தேன் ஒக்கும்
தளர்ந்தேனர்க்கொன்று) ஈயார் தனம்.

(பொழிவி அறும்படி பாடியன)

ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன்றும்
[புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர்—பூத்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே! தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயின் உண்டென் றறு.

தண்டாமல் ஈவது தாளாண்மை தண்டி
அடுத்தக்கா லீவது வண்மை—அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றால் ஈவது காற்கூலி பின்சென்றும்
ஈயானைக் சம்போல் அறு.

உள்ள வழக்கிருக்க ஊரார் பொதுவிருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி—எள்ளளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்கும் காலறுவரன் தன்கிளையும்
எச்சமறும் என்றால் அறு.

வழக்குடையான் நிற்ப வலியானைக் கூடி
 வழக்கை அழிவழக்குச் செய்தோன்—வழக்கிழந்
 [தோன்
 சுற்றமுந் தானுந் தொடர்ந்தமுத கண்ணீரால்
 எச்சமறும் என்றால் அறு

(ஓர் அரசன் மகன் ஓர் அரசினங் குமரனைக் கல்வியறி
 வில்லாதவனென்றறியாமல், ஓர் அறச்சாலையில் துண்
 காலத்தில் நீ வந்திருந்தால் நான் வருகிறேன்' என்றெழுதி
 னள். அதை அவன் கல்வியறிவுள்ள ஒருவனுக்குக் காண்
 பித்தனன். அவன் அதன் கருத்தையறிந்து அரசினங்குமாரனை
 'நீ யிவ்விடத்திருந்தால் அரசன் உன் தலையை வெட்டுவா
 னென்று அவனைப் போகச்செய்து, தான் அக்காலத்தில் அந்த
 அரசினங்குமாரனைப் போலக் கோலங்கொண்டு அங்கிருந்
 தனன். அரசன் மகள் அவ்வாறே வந்து பிறன் என்று அறி
 யாமற் கூடிய பண்பு தெரிந்து தற்கொலை செய்துகொண்டு
 இறந்து வருகிறீர்களைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்;
 அவ்வறச்சாலைக்கு ஓளவையார் ஒருநாள் வந்தனர். அவரை
 யுஞ் சாமந்தோறும் துன்பஞ் செய்யத் தொடங்கியபோது
 நான்கு சாமத்திலும் பாடியன)

வெண்பா இருகாலிற் கல்லானை வெள்ளோலை
 கண்பார்க்கக் கையால் எழுதானைப்—பெண்பாவி
 பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்கப் பெற்றாளே
 எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

கருங்குளவி சூரைத்தூ(று)ஈச்சங் கனிபோல்
 வருந்தினர்க்கொன்(று) ஈயாதான் வாழ்க்கை-அரும்
 [பகலே
 இச்சித் திருந்தபொருள் தாயத்தார் கொள்வரே
 எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

வான முளதால் மழையுளதால் மண்ணுலகில்
 தான முளதால் தையுளதால்—ஆனபொழு(து)
 எய்த்தோம் இளைத்தோம் என்(று)ஏமாந் திருப்
 எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று. [பாரை

எண்ண யிரத்தாண்டு நீரிற் கிடந்தாலும்
 உண்ணீரம் பற்றாக் கிடையேபோல்-பெண்ணவாய்
 பொற்றொடி மாதர் புணர்முலைமேற் சாராரை
 எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

(மாடு மேய்க்கும் சிறுவனைப்போல் வந்த முருகி கடவு
 ளிடத்தில் ஓளவையாரீ தோல்வி யடைந்தபொழுது பாடியது)
 கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணுக்கோ டாவி
 இருங்கதலித் தண்டுக் நாணும்—பெருங்கானில்
 காரெருமை மேய்கின்ற காளைக்கு நான்தோற்ற(து)
 ஈரிரவு துஞ்சா(து) என்கண்.

(முருகர் கொடியது முதலியன சேட்க ஓளவையாரீ
 பாடிய ஆசிரியப்பா)

(கொடியது)

கொடியது கேட்கின் நெடியவெவ் வோலோய்!
 கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
 அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
 அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணுக் கொடுநோய்
 அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
 அதனினுங் கொடியது
 இன்புற அவர் கையில் உன்பது தானே.

(இனியது)

இனியது கேட்கில் தனிநெடு வேலாய்!
இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது
அதனினும் இனிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினும் இனிது அறிவினர்ச் சேர்தல்
அதனினும் இனிது அறிவுள் ளாரைக்
கனவிலும் நனவிலுங் காண்பது தானே.

(பெரியது)

பெரியது கேட்கின் எரிதவழ் வேலோய்!
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரியமால் உந்தியில் வந்தோன்
கரிய மாலோ அலைகடல் துயின்றோன்
அலைகடல் குறுமுனி அங்கையில் அடக்கம்
குறுமுனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்
புவியோ அரவினுக்கு ஒருதலைப் பாரம்
அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்
உமையோ இறைவர் பாகத் தொடுக்கம்
இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத் தொடுக்கம்
தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.

(அரியது)

அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோய்!
அரிதரிது மாஸிட ராதல் அரிது
மாஸிட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமுங் கல்வியு நயத்தல் அரிது

ஞானமுங் கல்வியும் நயந்த காலையும்
தானமுந் தவமுந் தான்செயல் அரிது
தானமுந் தவமுந் தான்செய்வ ராயின்
வானவர் நாடு வழிதிறந் திடுமே.

(வீணானைகளைக் குறித்துப் பாடியது)

மாடில்லான் வாழ்வு மதியில்லான் வாணிபநல்
நாடில்லான் செங்கோல் நடாத்துவதுங்—கூடுங்
குருவில்லா விந்தை குணமில்லாப் பெண்டிர்
விருந்தில்லான் வீடும் விழல்.

(பாராட்டுப்பெறந்து உரியவர்கள் பாராட்டப்பெற
வேண்டிய இடங்கள்)

நேசனைக்கா னாவிடத்து நெஞ்சார வேதுதித்தல்
ஆசானை எவ்விடத்தும் அப்படியே—வாச
மனையானைப் பஞ்சனையில் மைந்தர்தமை நெஞ்சில்
வினையானை வேலைமுடி வில்.

அலைப் பலாவாக்க லாமோ அருஞ்சுணங்கன்
வாலை நிமிர்க்க வசமாமோ—நீலநிறக்
காக்கைதனைப் பேசவிக் கல் ஆமோ கருணையிலா
முர்க்கனைச்சீ ராக்கலா மோ.

(சோம்னைனும் செல்வன்மேறி பாடியது)

நிழலருமை வெய்யிலிலை நின்றறிமின் ஈசன்
அழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின்—பழகுதமிழ்ச்
சொல்லருமை நாலிரண்டில் சோமன் கொடையருமை
புல்லரிடத் தேயறிமின் போய்.

(பாவாணரீகளுக்கு அருமையானவைகளைப் பற்றி பாடியது)
 காசிநீயிற் பிள்ளைக் கவிக்கம் புலிபுலியாம்
 பேசுமுலா விற்பெனும் பைபுலி—ஆச
 வலவர்க்கு வண்ணம் புலியாமற் றெல்லாப்
 புலவர்க்கும் பெண்பாப் புலி.

(அறம், பொருள், இன்பம், வீடு நான்கையும் செய்
 யுளிற் பாடியது)

ஈதல் அறத் தீவினைவிட்டு ஈட்டல்பொருள் எஞ்ஞா
 [ன்றுங்
 காதல் இருவர் கருத் தொருமித்து—ஆதரவு
 பட்டதே இன்பம் பரனைநினைத் திம்மூன்றும்
 விட்டதே பேரின்ப வீடு.

தாயோடு அறுசுவைபேந் தந்தையொடுகல்விபோம்
 சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம்—ஆயவாழ்வு
 உற்றார் உடன்போம் உடற்பிறப்பால் தோள்வலி
 [போம்
 பொற்றூலி யோடெவையும் போம்.

போந்த உதாரனுக்குப் பொன்சூரும்பு சூரனுக்குச்
 சேர்ந்த மரணஞ் சிறுதுரும்பு—ஆய்ந்த
 அறிவோற்கு நாரி அருந்துரும்பாம் இல்லத்
 துறவோர்க்கு வேந்தன் சூரும்பு.

(நண்ணிலத்துப் பெருங்கோயில் இறைவனைப் பாடியது)
 மேற்பார்க்கு மைந்தரும் மூவா எருதும் விளங்கு
 [கங்கை
 நீர்ப்பாய்ச்சலுநன்னிலமுமுண்டாகியுநின்னிடத்தில்
 பாற்பாக்கியவதி நீங்காதிருந்தும் பலிக்குமுன்றீர்
 ஏற்பார்க்கிடாமலன்றோபெருங்கோயில் இறைவனே.

தன்மைப் புகழ்ந்து யாடவிண்டும் என்ற சிலரின் தன்மை குறித்துப் பாடியது)

அகவல்

மூவர் கோவையு முவிளங் கோவையும்
பாடிய என்றன் பனுவல் வாயால்
என்னையும் பாடுக என்றனிர் எங்ஙனம்
பாடுது மியாங் களிறுபடு செங்களம்
கண்ணிற் காணீர் வெளிபடு நல்வாழ்
விருப்பமாய்க் கேளீர்

இலவ வாய்ச்சியர் இளமுலை புல்லீர்
புலவர் வாய்ச்சொற் புலப்பலுக் கிரங்கலீர்
ஊடர் உண்ணீர் கோடர் கொள்வீர்
ஓவாக் காணத் துயர்மரம் போலத்
தாவாக் கனியில் தோன்றி னீரே.

கல்வி யுடையீர்! கருங்கான கத்திடையே
நெல்லி யிலையுதிர்ந்து நிற்பதெவன்—வல்லாய்கேள்
வெல்லா வழக்கை விலைவாங்கி வெல்விக்கும்
வல்லாளன் சுற்றம்போல் மாண்டு.

(பாண்டியன் திருமணத்தில் விருந்துண்டது)

வண்டமிழைத் தேர்ந்த வழுகிலி யாணத்(து)
உண்ட பெருக்கம் உரைக்கக்கேள்—அண்டி
நெருக்குண்டேன் தள்ளுண்டேன் நீள்பசியி னாலே
சுருக்குண்டேன் சோறுண்டி லேன்.

(நாட்டு வளங்களைப் பாடியது)

வேழ முடைத்து மலை நாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்துப்—பூழியர்கோன்
தென்னாடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து. [நெண்டை

நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ்வு
 இல்லந் தொறுமூன் நெரியுடைத்து—நல்லரவப்
 பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டியநின்
 நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்.

(வருகிகாலத்தில் எதுவும் வலியவரும். போகிகாலத்தில்
 தானே போகும் என்று பாடியது)

ஆங்காலம் மெய்வருந்த வேண்டாம தேதென்னில்
 தேங்காய்க் கிளநீர்போற் சேருமே—போங்காலம்
 காட்டானை உண்ட கனியதுபோல் காணாமே
 தாட்டாளன் தேடும் தனம்.

(ஈயாத புல்லரைச் சினந்து பாடியது)

இறுக முடிந்தே இரப்பார்க்கொன்(று) ஈயாத்
 தறுகணரைக் கொல்லத் தகாதோ —சிறுகை
 வடுகனையும் பேதை வரதனையுங் கொன்றும்
 நடுவாமோ இஃதுநம னே.

(கைக்குறி காட்டி ஓளவையார் கேட்ட கேள்விக்குச்
 சங்கப் புலவர்கள் கூறிய விடையை மறுத்துப் பாடியது)

ஐயம் இடுமின் அறநெறியைக் கைப்பிடிமின்
 இவ்வள வேனும் அன்னம் இட்டுண்மின்—தெய்வம்
 ஒருவனே என்ன உணரவல் லீரேல்
 அருவினைகள் ஐந்தும் அறும்.

(கர்வி நிலையைக் குறித்துப் பாடியன)

எழுபிறவி யோதி உணர்ந்தார் தமக்கே
 வருபிறவி தோறும் வலிதே—இருந்தீர்
 கலைகாணர் எல்லாங் கழறினர்காண் நெஞ்சில்
 மலைவாகக் கொள்ளேல் மதித்து.

எழுதரிது முன்னம் எழுதிய பின்னர்ப்
 பழுதறவா சிப்பரிது பண்பாய் - முழுதுமதைக்
 கற்பரிது நற்பயனைக் காண்பரிது கண்டக்கால்
 நிற்பரிது தான் அந் நிலை.

(தீருக்குறளை வியந்து கூறியது)

அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
 குறுகத் தறித்த குறள்.

(நெல்விக்கனி கொடுத்ததைச் சிறப்பித்து அதிகமரணைப்
 பாடியது)

பூங்கமல வாலிகூழ் புள்வேளுரீப் பூதனையும்
 ஆங்குவரு பாற்பெண்ணை ஆற்றிணையும் - ஈங்கு
 மறப்பித்தாய் வாளதிகா வன்கூற்றை நாவை
 அறுப்பித்தாய் ஆமலகம் தந்து.

(ஏழிற்கோவைச் சினைந்து பாடியது)

தீருடர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே!
 குருடேயும் அன்றுநின் கொற்றம் - மருடர்ந்த
 பாட்டும் உரையும் பயிலா தனஇரண்டு
 ஓட்டைச் செவியும் உள.

ஒளவையார் ஒருவனைப் புகழ்ந்து பாடினார்: பாட்டருமை
 தெரியாத அப்புல்லன் ஒளவையாரை இகழ்ந்தான். அப்
 போது ஒளவையார் சினைந்து பாடிய அங்கதம்)

எம்மிகழ் வோரவர் தம்மிகழ் வோரே
 எம்மிக முாதவர் தம்மிக முாரே
 தம்புகழ் இகழ்வோர் எம்புகழ் இகழ்வோர்
 பாரி ஓரி நள்ளி எழினி
 ஆய் பேகன் தெருந்தோள் மலையனென்(று)

எழுவருள் ஒருவனும் அல்லை யதனும்
நின்னை நோவ தெவனோ
அட்டார்க் குதவாக் கட்டி போல
நீயும் உளையே நின்னன் னோர்க்கே
டரனும் உளனே தீம்பா லோர்க்கே
குருகினும் வெளியோய் தேளத்துப்
பருகுபால் அன்னவென் சொல்லுக்குத் தேனே.

(பந்தன் எனும் வணிகனைப் பாடியது)

யானவ்வை யென்றிரந் தேத்தினேன் மற்றவனும்
ஏனவ்வை யேயென் றிரங்கினான்—நானுங்கேள்
மன்னும் புகார்வணிகன் மாநகரன் பந்தனெனும்
பொன்னனருள் பெற்றேனிப் போது.

(சேரமானைப் பிரிந்தபின் பாடியது)

சிறக்கீரை வெவ்வடகும் சேதாவின் நெய்யும்
மறுப்படாத் தண்டயிரும் மாந்தி—வெறுத்தேனை
வஞ்சிக்குங் கொற்கைக்கும் மன்னவனேற் பித்
[தானே
வஞ்சிக்கும் புற்கைக்குங் கை.

(புராந்தகச் சோழனிடம் பாடியது)

கோலெடுத்துக் கோத்துரத்துங் கோகனகச் செங்
[கைவடி
வேலெடுத்துங் கோத்துரத்தல் விட்டிலனே-சீலமிரு
பூபாலர் ஆனாலும் போமோ புராந்தகற்குக்
கோபாலர் ஆன குணம்.

(திருக்குடந்தையில் கொண்டயாளனைப் புகழ்ந்தும் பிழை

னை இகழ்ந்தும் பாடியது)

திருத்தங்கி தன்வாழை தேம்பழுத்து நிற்கும்
மருத்தன் திருக்குடந்தை வாழை—குருத்தும்
இலையுயிலை பூவுயிலை காயுயிலை என்றும்
உலகில் வரும்விருந்தோ டுண்டு.

(உழவுக்குரிய நன்மைகளை உரைத்தது)

ஏரும் இரண்டுளதாய் இல்லத்தே வித்துளதாய்
நீரருகே சேர்ந்த நிலமுளதாய்—ஊரருகே
சென்று வரஎளிதாய்ச் செய்வாருஞ் சொற்கேட்கில்
என்றும் உழவே இனிது.

(தத்துவங் கூறியது)

ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி புலனைந்தும்
வென்மன்தன் வீரமே வீரருற்(று)—ஒன்றனும்
சாகாமற் கற்பதே வித்தை தனைப்பிறர்
ஏவாமல் உண்பதே ஊண்.

(கைப்பொருளின் பெருமையைக் கூறியது)

உடையராய்ச் சென்றக்கால் ஊரெல்லாஞ் சுற்றம்
முடவராய்க் கோலூன்றிச் சென்றக்கால் சுற்றம்
உடையானும் வேறு படும்.

சோழமன்னன் மனிதர்கட்கு ஏது ஏது பற்றி சீழ்குண்

டாகும் என்று கேட்டபோது பாடியது)

சுரதந் தனில் இளைத்த தோகை சுகிர்தம்
விரதந் தனில் இளைத்த மேனி—நிரதம்
கொடுத்திளைத்த தாதா கொடுஞ்சமரில் பட்ட
வடுத்துளைத்த உல்லிரா மம்.

சென்றுழு துண்பதற்குச் செய்வ தரிதென்று
மன்றுழு துண்பான் மனைவாழ்க்கை—முன்றலில்
துச்சில் இருந்து துடைத்தெழுகண் நீராலேழ்
எச்சம் இறுமேல் இறு.

(பாதவர்களைப் புழந்து பாடியது)

மெய்வந்த கோவலர் தங்குலத்
தாரை வெறுங்குலத்தோர்
கைவந் தனஞ்சொலின் வாய்வெந்
திடும்அந்தக் காரணங்கேள்
ஐவந்த வேள்வியில் ஐவர்க்குந்
தெய்வமும் ஆகிநின்ற
தெய்வம் பிறந்த குலங்காணும்
நந்தன் திருக்குலமே.

[ஐவேல் அசதியின்மீது பாடிய கோவையில் கிடைத்த
கிவ செய்யுட்கவி]

ஆடுங் கடைமணி ஐவேல் அசதி அணிவரைமேல்
நீடுங் கயற்கண்ணி னுள்தந்த அசை நிகழ்த்தரிதால்
கோடுங் குளமும் குளத்தரு கேநிற்குங் குன்றுகளுங்
காடுஞ் செடியும் அவளாகத் தோன்றும்என் கண்
[களுக்கே.

அற்றரைத் தாங்கிய ஐவேல்
அசதி அணிவரைமேல்
முற்கு முகிழ்முலை எவ்வாறு
சென்றனள் முத்தமிழ்நூல்
கற்றூர் பிரிவுங்கல் லாதார்
இளமையும் கைப்பொருளொன்(று)
அற்றூர் இளமையும் போலே
கொதிக்கும் அருஞ்சுரமே.

அருஞ்சஞ் சலங்கொண்ட ஐவேல்
 அசதி அகல்வரையின்
 இருஞ்சஞ் சலஞ்சொல்ல வேண்டுங்
 கொலோஎன தன்னைமொழி
 தருஞ்சஞ் சலமுந் தனிவைத்துப்
 போனவர் சஞ்சலமும்
 பெருஞ்சஞ் சலங்கொண்டு யானிருந்
 தேனொரு பென்றிறந்தே.

அலைகொண்ட வேற்கரத் தைவேல்
 அசதி அணிவரைமேல்
 நிலைகொண்ட மங்கைதன் கொங்கைக்குத்
 தோற்றிள நீரினங்கள்
 குலையுண் டியுண்டென் கையினில்
 எற்றுண்டு குட்டுமுண்டு
 விலையுண் டியுண்டு கண்ணீர்
 ததும்பவும் வெட்டுண்டவே.

அழக்கட்டுக் கட்டிய ஐவேல் அசதி அணிவரையின்
 மழைக்கட்டுக் கட்டிய மாளிகை மேல்ஒரு மங்கை
 [நல்லாள்
 உழகுட் டுரியிட்டு முவ்வுழக் கிட்டுரி நாழியிட்டுக்
 குழற்கட் டவிழ்த்துடன் அங்கன்நன் நேமயிர் கோதி
 [ளளே.

அறங்காட் டியகரத் தைவேல்
 அசதி அகன் சிலம்பில்
 நிறங்காட்டுங் கஞ்சத் திருவனை
 யீர்முகம் நீண்டகுமிழ்த்

திறங்காட்டும் வேலுஞ் சிலையுங்கொல்
 யானையுந் தேருங்கொண்டு
 புறங்காட் டவும்தரு மோசிலைக்
 காமன்தன் பூசலிலே.

ஆலவட் டப்பிறை ஐவேல் அசதி அணிவரைமேல்
 நிலவட்ட டக்கண்கள் நேரொக்கும் போதந்த நேரி
 [ழையாள்
 மாலைவிட் டுச்சுற்றி வட்டமிட் டோடி வரவழைத்து
 வேலைவிட் டுக்குத்தி வெட்டுவ ளாகில் விலக்கரிதே.

ஆரா யிரங்கொண்ட ஐவேல்
 அசதி அகன்கிரியில்
 நீராடப் போகும் நெறிதனி
 லேயந்தி நேரத்திலே
 சீரான குங்குமக் கொங்கையைக்
 காட்டிச் சிரித்தொருபெண்
 போராள் பிடிபிடி என்றே
 நிலாவும் புறப்பட்டதே.

ஆய்ப்பாடி ஆயர்தம் ஐவேல்
 அசதி அணிவரையில்
 கோப்பாம் இவள்ளழிற் கொங்கைக்குத்
 தோற்றிபக் கோடிரண்டும்
 சீப்பாய்க் சிணுக்கரி யாய்ச்சிமி
 ழாய்ச்சின்ன மோதிரமாய்க்
 காப்பாய்ச் சதுரங்க மாய்பல்லக்
 காகிக் கடைப்பட்டவே.

ஒளவை குறள்

வீட்டுநெறிப்பால்

1. பிறப்பினினைமை

ஆதியாய் நின்ற வறிவு முதலெழுத்
தோதிய நூலின் பயன்.

பரமாய சத்தியுட் பஞ்சமா பூதந்
தரமாறிற் றேன்றும் பிறப்பு.

ஔசை பரிச முருவஞ் சுவைநாற்றம்
ஔசை படுத்து மளறு.

தருமம் பொருள் காமம் வீடென நான்கும்
உருவத்தா லாய பயன்.

நிலமைந்து நீநான்கு நீடங்கி முன்றே
உலவை யிரண்டொன்று விண்.

மாயன் பிரம னுருத்திரன் மகேசனோ
டரயுஞ் சிவமூர்த்தி யைந்து.

மாலய னங்கி யிரவி மதியுமையோ
டேலுந் திகழ்சத்தி யாறு.

தொக்குதிரத் தோடுன் மூளை நிணமென்பு
சுக்கிலந் தாதுக ளேழு.

மண்ணொடுநீ ரங்கி மதியொடு கரற்றிரவி
விண்ணெச்ச மூர்த்தியோ டெட்டு.

இவையெல்லாங் கூடி யுடம்பாய வொன்றி
னவையெல்லா மானது விந்து.

2. உடம்பின்பயன்

உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவதெல்லாம்
உடம்பினி லுத்தமனைக் காண்.

உணர்வாவ தெல்லா முடம்பின் பயனே
யுணர்க வுணர்வுடை யார்.

ஒருபய னாவ துடம்பின் பயனே
தருபயனஞ் சங்கரனைச் சார்.

பிறப்பினுற் பெற்ற பயனாவ தெல்லாந்
துறப்பதாந் தூநெறிக்கட் சென்று.

உடம்பினு லன்றி யுணர்வுதா னில்லை
யுடம்பினு லுன்னியதே யாம்.

மாசற்ற கொள்கை மனத்தி லடைந்தக்கால்
ஈசனைக் காட்டு முடம்பு.

ஓசை யுணர்வுக ளெல்லாந் தருவிக்கும்
நேசத்தா லாய வுடம்பு.

உயிர்க்குறுதி யெல்லா முடம்பின் பயனே
அயிர்ப்பின்றி யாதியை நாடு.

உடம்பினுற் பெற்ற பயனாவ தெல்லாம்
திடம்பட வீசனைத் தேடு.

அன்னத்தர் லாய வுடம்பின் பயனெல்லா
முன்னோனைக் கரட்டி விடும்.

3. உள்ளுடம்பினிலமை

கற்கலாங் கேட்கலாங் கண்ணாரக் காணலாம்
உற்றுடம்பா லாய வுணர்வு.

வெள்ளிபொன் மேனிய தொக்கும் வினையுடைய
உள்ளுடம்பி னாய வொளி.

சென்றுண்டு வந்து திரிதரு முள்ளுடம்
பென்றுங் கெடாத திது.

வருபய லுண்டு மகிழ்துடனா நிற்கும்
ஒருபயனைக் காட்டு முடம்பி.

அல்லற பிறப்பை யகற்றுவிக்கு மாய்ந்தாய
தொல்லை யுடம்பின் றொடர்பு.

நல்வினையுந் தீவினையு முண்டு திரிதருஞ்
செய்வினைக்கும் வித்தா முடம்பி.

உள்ளுடம்பின் வாழ்வன வொன்பது மேழைக்
கட்ளவுடம் பாகி விடும்.

பொய்க்கெல்லாம் பாசனமா யுள்ளதற்கோர் வித
[தாக

மெய்க்குள்ளா மாய வுடம்பி.

வசயுவினா லாய வுடம்பின் பயனே
ஆயுவி னெல்லை யது.

ஒன்பது வாசலு மொக்க வடைத்தால்
அன்பதி லொன்று மரன்.

4. நாடிதாரனை

எழுபத்தீ ராயிர நாடி யவற்றுள்
முழுபத்து நாடி முதல்.

நரம்பெனு நாடி யிவையினுக் கெல்லாம்
உரம்பெறு நரடியொன் றுண்டு.

உந்தி முதலா யுருமுடிகீழ் மேலாய்ப்
பந்தித்து நிற்கும் பரிந்து.

காலொடு கையி னடுயிடைத் தாமரை
நூல்போலு நாடி நுழைந்து.

ஆதித்தன் றண்கதிர் பேரலவந் நாடிகள்
பேதித்துத் தாய்பரந்த வரறு.

மெய்யெல்லா மாகி நரம்போ டெலும்பிசைந்து
பொய்யில்லை நாடிப்புணர்வு.

உந்தி முதலாகி யோங்காரத் துட்பொருளாய்
நின்றது நாடி நிலை.

நாடிக னூடுபோய்ப் புக்க நலஞ்சுடர்தான்
வீடு தருமாம் விரைந்து.

நாடி வழக்க மறிந்து செறிந்தடங்கி
நீடொளி காண்ப தறிவு.

அறிந்தடங்கி நிற்குமந் நாடிக டோறுஞ்
செறிந்தடங்கி நிற்குஞ் சிவம்.

5. வாயுதாரணை

மூலத்தி னீற்றோன்றி முடிவிலிரு நாண்காகிக்
கரல்வெளியிற் பன்னிரண்டாங் காண்.

இடைபிங் கலைக ளிரேசக மாற்றில்
அடையு மரனா ரருள்.

அங்குலியால் முடி முறையா விரேசிக்கில்
பொங்குமாய் பூரகத்தி னுள்.

எண்ணிலி யூழி யுடம்பா யிரேசிக்கில்
உண்ணிலைமை பெற்ற துணர்வு.

மயிர்க்கால் வழியெல்லா மாய்கின்ற வாயு
உயிர்ப்பின்றி யுள்ளே பதி.

இரேசிப் பஹுபோலப் பூரித்து நிற்கில்
தராசமுனை நாக்கதுவே யாம்.

கும்பகத்தி னுள்ளே குறித்தரனைத் தானோக்கில்
தும்பிபோ னிற்குந் தொடர்ந்து.

இரேசக பூரக கும்பக மாற்றில்
தராசபோ னிற்குந் தலை.

வாயுவழக்க மறிந்து செறிந்தடங்கில்
ஆயுட் பெருக்க முண்டாம்.

போகின்ற வாயு பொருந்திற் சீவமொக்கும்
தாழ்கின்ற வாயு வடக்கு.

6. அங்கிதாரணை

அந்தத்தி லங்கி யழல்போலத் தானோக்கில்
பந்தப் பிறப்பறுக்க லாம்.

உள்ளும் புறம்பு மொருங்கக் கொழுவுறில்
கள்ளமல மறுக்க லாம.

எரியுந் தழல்போல வுள்ளுற நோக்கில்
கரியுங் கனலுருவ மாம்.

உள்ளங்கி தன்னை யொருங்கக் கொழுவுறில்
வெள்ளங்கி தானும் விரைந்து.

உந்தியி னுள்ளே யொருங்கச் சுடர்பாய்ச்சில்
அந்தி யழலுருவ மாம்.

ஐயைந்து மாய வகத்து ளெரிநோக்கில்
பொய்யைந்தும் போகும் புறம்.

ஐம்பது மொன்று மழல்போலத் தானேக்கில்
உம்ப ரொளியாய் விடும்.

தூண்டுஞ் சுடரைத் துளங்காமற் றானேக்கில்
வேண்டுங் குறைமுடிக்க லாம்.

உள்ளத்தா லங்கி யொருங்கக் கொழுவுறில்
மெள்ளத்தான் வீடாம் விரைந்து.

ஒள்ளிதா யுள்ள சுடரை யுறநோக்கில்
வெள்ளியா மாலை விளக்கு.

7. அமுததாரணை

அண்ணாக்குத் தன்னை யடைத்தங் கமிர் துண்ணில்
விண்ணோர்க்கு வேந்தனு மாம்.

ஈரெண் கலையி னிறைந்த வமிர் துண்ணில்
பூரண மாகும் பொலிந்து.

ஔங்காரமசன கலசத் தமிர் துண்ணில்
போங்கால மில்லை புரிந்து.

ஆன கலசத் தமிர்தை யறிந்துண்ணில்
போனகம் வேண்டாற் போம்.

ஊறு மமிர்தத்தை யுண்டியுறப் பார்க்கில்
கூறும் பிறப்பறுக்க லாம்.

ஞானவொளி விளக்கா னல்ல வமிர் துண்ணில்
ஆனசிவ யோகி யாம்.

மேலை யமிர்தை விளங்காமற் றுணுண்ணில்
காலனை வஞ்சிக்க லாம்.

காலன லூக்கக் கலந்த வமிர் துண்ணில்
ஞான மதுவா நயந்து.

எல்லையி லின்னமிர்த முண்டாங் கினிதிருக்கில்
தொல்லை முதலொளியே யாம்.

நிலாமண் டபத்தி னிறைந்த வமிர்துண்ணில்
உலாவலா மந்தரத்தின் மேல்.

8. அர்ச்சனை

மண்டலங்கண் மூன்று மருவ வுடனிருத்தி
அண்டரனை யர்ச்சிக்குமாறு.

ஆசனத்தைக் கட்டி யரன்றன்னை யர்ச்சித்துப்
பூசனைசெய் துள்ளே புணர்.

உள்ளமே பீடமுணர்வே சிவலிங்கந்
தெள்ளிய ரர்ச்சிக்கு மாறு.

ஆதாரத் துள்ளே யறிந்து சிவனுருவைப்
பேதமற வர்ச்சிக்கு மாறு.

பூரித் திருந்து புணர்ந்து சிவனுருவைப்
பாரித்தங் கர்ச்சிக்கு மாறு.

விளக்குறு சிந்தையான் மெய்பொருளைக் கண்டு
துளக்கற வர்ச்சிக்கு மாறு.

பிண்டத்தி னுள்ளே பேரா திறைவனைக்
கண்டுதா னர்ச்சிக்கு மாறு.

மந்திரங்க ளெல்லா மயங்காம லுண்ணினைந்
தாரா தனைசெய்யு மாறு.

உள்ளத்தி னுள்ளே யுறப்பார்த்தங் கொண்டகடரை
மெள்ளத்தா னர்ச்சிக்கு மாறு.

9. உள்ளுணர்தல்

எண்ணிலி யூழி தயஞ்செய்திங் கிசனை
உண்ணிலைமை பெற்ற துணர்வு.

பல்லாழி காலம் பயின்றரனை யர்ச்சித்து
நல்லுணர்வு பெற்ற நலம்.

எண்ணற் கரிய வருந்தவத்தா லன்றே
நண்ணப் படுமுணர்வு தான்.

முண்ணப் பிறப்பின் முயன்ற தவத்தினால்
பிண்ணப் பெருமுணர்வு தான்.

காயக் கிலேச முணர்ந்த பயனன்றே
ஓயா வுணர்வு பெறல்.

பண்டைப் பிறவிப் பயனாத் தவத்தினால்
கண்டங் குணர்வு பெறல்.

பேராத் தவத்தின் பயனும் பிறப்பின்மை
ஆராந் துணர்வு பெறின்.

ஞானத்தா லாய வுடம்பின் பயனன்றே
மோனத்தா லாய வுணர்வு.

ஆதியோ டொன்று மறிவைப் பெறுவதுதான்
நீதியாற் செய்த தவம்.

காடு மலையுங் கருகித் தவஞ்செய்தால்
கூடு முணர்வின் பயன்.

10. பத்தியுடைமை

பத்தியா லுள்ளே பரிந்தரனைத் தானோக்கில்
முத்திக்கு மூல மது.

பாடியு மாடியும் பல்காலும் நேசித்துத்
தேடுஞ் சிவநிந்தை யால்.

அன்பா லமுது மலறியு மாள்வானை
யென்புகி யுள்ளே நினை'

பூசனைசெய்து புகழ்ந்து மனங்கூர்ந்து
நேத்தா லீசனைத் தேடு.

கண்ண லுறப்பார்த்துக் காதலாற் றுணைக்கில்
உண்ணுமே யீச னெளி.

நல்லானைப் பூசித்து நரதனென வருகில்
நில்லாதோ வீச னிலை.

அடியார்க் கடியா யன்புகித் தம்முன்
படியொன்றிப் பார்த்துக் கொளல்.

ஈசனெனக் கருதி யெல்லா வுயிர்களையும்
நேசத்தால் நீநினைந்து கொன்.

மெய்ம்மயிர் கூரவிதிர்ப்புற்று வேர்த்தெழுந்து
பொய்ம்மையி லீசனைப் போற்று.

செறிந்தறிந்து நாடிச் செவ்விதா யுள்ளே
அறிந்தரனை யாந்து கொளல்.

திருவருட்பால்

1. அருள்பெறுதல்

அருளினு லன்றி யகத்தறி வில்லை
அருளின் மலமறுக்க லாம்.

இருளைக் கடிந்தின் றிறைவ னருளால்
தெருளுஞ் சிவசிந்தை யாம்

வாய்மையாற் பொய்யா மனத்தினால் மாசற்ற
தூய்மையா மீச னருள்.

ஒவ்வகத்து ணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால்
அவ்வகத்து ளானந்த மாம்.

உன்னுங் கரும முடிக்கலா மொள்ளிதாய்
மன்னு மருள் பெற்றக் கால்.

எல்லாப் பொருளு முடிக்கலா மீசன்-றன்
தொல்லை யருள்பெற்றக் கால்.

சிந்தையு ணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால்
பந்தமாம் பாச மறும்.

மாசற்ற கொள்கை மதிபோலத் தான்கூன்றும்
ஈசனருள் பெற்றக் கால்.

ஆவாவென் றேது யருள்பெற்றார்க் கல்லாது
தாவாதோ ளான வொளி.

ஓவாச் சிவனருள் பெற்ற லுறையின்றித்
தாவாத வின்பந் தரும்.

2. நினைப்புறுதல்

கருத்துறப் பார்த்துக் கலங்காமலுள்ளத்
திருத்திச் சிவனை நினை.

குண்டலியி னுள்ளே குறித்தரனைச் சிந்தித்து
மண்டலங்கள் மேலாகப் பார்.

ஓர்மின்கள் சிந்தையி லொன்றச் சிவன்றன்னைப்
பார்மின் பழம்பொருளே யாம்.

சிக்கெனத் தேர்ந்துகொள் சிந்தையி லீசனை
மிக்க மலத்தை விடு.

அறிமின்கள் சிந்தையி லாகாரத் தைச்சேர்ந்
துறுமின்க ளும்முளே யோர்ந்து.

நிற்றம் நினைந்திரங்கி நின்மலனை யொன்றுவிக்கில்
முற்று மவனொளியே யாம்.

ஓசை யுணர்ந்தங்கே யுணர்வைப் பெறும்பரிசால்
ஈசன் கருத்தா யிரு.

இராப்பக லன்றி யிருகடர்ச் சிந்திச்சிக்
பராபரத்தோ டொன்றலு மாம்.

மிக்க மனத்தால் மிகநினைந்து சிந்திக்கில்
ஓக்கச் சிவனுருவ மாம்.

வேண்டுவார் வேண்டும் வகைதான் விரிந்தெங்குங்
காண்டற் கரிதாஞ் சிவம்.

3. தெரிந்துதெளிதல்

தேறித் தெளிமின் சிவமென்றே யுள்ளுணர்வில்
கூறிய பல்குணமு மாம்.

உண்டில்லை யென்று முணர்வை யறிந்தக்கால்
கண்டில்லை யாகுஞ் சிவம்.

ஒருவர்க் கொருவனை யாகுமுயிர்க் கெல்லாம்
ஒருவனை பல்குணமு மாம்.

எல்லார்க்கு மொன்றே சிவமாவ தென்றுணர்ந்த
பல்லோர்க்கு முண்டோ பவம்.

ஆயு மிரவியு மொன்றே யனைத்துயிர்க்கும்
ஆயுங்கா லொன்றே சிவம்

ஓவாத தென்றே பலவா முயிர்க்கெல்லாந்
தேவான தென்றே தெளி.

தம்மை யறியாதார் தாமறிவோ மென்பதென்
செம்மையா லீசன் றிறம்.

எல்லா வுலகத் திருந்தாலு மேத்துவர்கள்
நல்லுலக நாத னடி.

உலகத்திற் பட்ட வுயிர்க்கெல்லா மீசன்
நிலவுபோ னிற்கும் நிறைந்து.

உலகத்தில் மன்னு முயிர்க்கெல்லா மீசன்
அலசிற்றந்த வாதி யாம்.

4. கலைஞானம்

சத்தியாஞ் சந்திரனை செங்கதிரோ னுடுருவில்
முத்திக்கு மூல மது.

அயனங்கொள் சந்திரனா லாதித்த னென்றில்
நயனமா முத்திக்கு வீடு.

அஞ்சாலு மாயா தறம்பொரு ளின்பமுந்
துஞ்சா தவர்துறக்கு மாறு.

ஈசனோ டொன்றி லிசையாய பொருளில்லை
தேச விளக்கொளியே யாம்.

தாஞ்செய் வினையெல்லாந் தம்மையற வுணரில்
காஞ்சனமே யாகுங் கருத்து.

கூடகமான குறியெழுத்தைத் தானறியில்
வீடக மாகும் விரைந்து.

வீடகமாக விழைந்தொல்லை வேண்டுமேல்
கூடகத்திற் சோதியோ டொன்று.

பூரித்து நின்ற விவனைப் புணரவே
பாரித்த தாகுங் கருத்து.

இரேசக மாற்றி யிடையறா தேநிற்கில்
பூரிப்ப துள்ளே சிவம்.

சிந்தையில் நின்ற நிலைவிசம்பிற் சாக்கிரமாம்
சந்திரனிற் றேன்று முணர்வு.

5. உருவொன்றிநிற்றல்

எள்ளகத் தெண்ணெ யிருந்ததனை யொக்குமே
உள்ளகத் தீச னொளி.

பாலின்க ணைய்போற் பரந்தெங்கு நிற்குமே
நாலின்க ணீச னுழைந்து.

கரும்பினிற் கட்டியுங் காய்பாவி னெய்யும்
இரும்புண்ட நீரு மியல்பு.

பழத்தி னிரதம்போற் பரந்தெங்கு நிற்கும்
வழுத்தின லீச னிலை.

தனுவொடு தோன்றுமே தானெல்லா மாகி
யணுவதுவாய் நிற்கு மது.

வித்து முனைபோல் விரிந்தெங்கு நிற்குமே
ஒத்துளே நிற்கு முணர்வு.

அச்சமாங் கார மகத்தடக்கி னூற்பின்னை
நிச்சயமா மீச னிலை.

மோட்டிலீர் நாற்ற முனைமுட்டை டோலுமே
வீட்டுளே நிற்கு மியல்பு.

நினைப்பவர்க்கு நெஞ்சத்துள் நின்மனனாய் நிற்கும்
அனைத்துயிர்க்குந் தானு மவன்.

ஓசையி னுள்ளே யுதிக்கின்ற தொண்டுண
வாசமலர் நாற்றம் போல் வந்து.

6. முத்திகாண்டம்

மனத்தோ டுறுபுத்தி யாங்காரஞ் சித்தம்
அனைத்தினு மில்லை யது.

வாக்குங் கருத்து மயங்குஞ் சமயங்கள்
ஆக்கிய நூலினு மில்.

உருவமொன் றில்லை யுணர்வில்லை யோதும்
அருவமுந் தானதுவே யாம்.

தனக்கோ ருருவில்லை தானெங்கு மாகி
மனத்தகமாய் நிற்கு மது.

பெண்ணு ணலியென்னும் பேரொன் றிலதாகி
விண்ணாகி நிற்கும் வியப்பு.

அனைத்துருவ மாய வறியவை யகலில்
தீனைத்துணையு மில்லை சிவம்.

துணிமுகத்துக் காடியாத் துன்றறி வின்றி
அணிதா ரிரண்டு விரல்.

மயிர்முனையிற் பாதி மனத்தறி வுண்டேல்
அயிர்ப்புண்டங் காதி நிலை.

தற்பர மான சதாசிவத்தோ டொன்றில்
உற்றறி வில்லை யுயிர்க்கு.

உறக்க முணர்வு பசிகெடப் பட்டால்
பிறகீகவும் வேண்டா பிறப்பு.

7. உருபாதிதம்

கருவின்றி வீடாங் கருத்துற வேண்டில்
உருவின்றி நிற்கு முணர்வு.
பிறத்தலொன் றின்றிப் பிறவாமை வேண்டில்
அறுத்துருவ மாற்றி யீடு.
உருவங்க ளெல்லா மறுத்தற மாற்றில்
கருவேது மில்லை தனக்கு.
கறுப்பு வெளுப்பு சிவப்புறு பொன்பச்சை
யறுத்துருவ மாற்றி யீடு.
அனைத்துருவ மெல்லா மறக்கெடுத்து நின்றால்
பிணைப்பிறப் பில்லையாம் வீடு.
நினைப்பு மறப்பற்று நிராகரித்து நின்றால்
தனக்கொன்று மில்லை பிறப்பு.
குறித்துருவ மெல்லாங் குறைவின்றி மாற்றில்
மறித்துப் பிறப்பிலை வீடு.
பிதற்று முணர்வை யறுத்துப் பிரபஞ்ச
விகற்ப முணர்வதே வீடு.
பிறப்பறுக்க வீடாம் பேருவமை யின்றி
அறத்துருவ மாற்றி யீடு.
ஓசை யுணர்வோ டுபிர்ப்பின்மை யற்றக்கால்
பேசரும் வேண்டா பிறப்பு.

8. பிறப்பறுதல்

தன்னை யறியு மறிவுதனைப் பெறில்
பின்னைப் பிறப்பிலை வீடு.

அறம்பாவ மாயு மறிவுகனைக் கண்டால்
பிறந்துழல வேண்டா பெயர்ந்து.

சிவனுருவந் தானாய்ச் செறிந்தடங்கி நிற்கில்
பவநாச மாகும் பரிந்து.

உறக்க முணர்வோ டுயிர்ப்பின்மை யற்றால்
பிறப்பின்றி வீடாம் பரம்.

நினைப்பு மறப்பு நெடும்பசியு மற்றால்
அனைத்துலகும் வீடா மது.

உடம்பிரண்டுங் கெட்டா லுறுபய னென்றுண்டு
திடம்படு மீசன் றிறம்.

தன்னை யறிந்து செறிந்தடங்கித் தானற்றால்
பின்னைப் பிறப்பில்லை வீடு.

மருளன்றி மாசறுக்கின் மாதூ வெளியாய்
இருளின்றி நிற்கு மடம்.

விகாரங் கெடமாற்றி மெய்யுணர்வு கண்டால்
அகாரமாங் கண்ட ரறிவு.

சிந்தை யகங்காரஞ் செறிபுல னற்றக்கால்
முந்தியே யாகுமாம் வீடு.

9. தூயவொளிகாண்டல்

தோன்றிய தெல்லாந் தொடக்கறுத்துத் தூய்வெளி
தோன்றியக்காற் றூய வொளி. [யாய்த்

தெளிவாய தேச விளக்கொளியைக் காணில்
வெளியாய வீடதுவே யாம்.

மின்போ லுருவ விளக்கொளிபோல் மேற்காணில்
முன்போல மூலம் புகும்.

பளிங்கு வலம்புரி பாணித்த தாகில்
துளங்கொளியாந் தூய நெறி.

சங்கு நிறம்போற் றவள வெரளிகாணில்
அங்கையி னெல்லியே யாம்.

துளங்கிய துண்டா விளக்கொளி காணில்
விளங்கிய வீடாம் விரைந்து.

மின்மினி போன்ற விளக்காகத் தான்றோன்றில்
அன்னப் பறவையே யாம்.

உள்ளொளி தோன்றி லுணரி லருளொளி
அவ்வொளி யாந் தொளி.

பரந்த விசும்பிற் பரந்த வெரளிகாணில்
பரம்பரமே யாய் தொளி.

ஆதி யொளியாகி யாள்வானுந் தானாகி
ஆதி யவனுருவ மாம்.

10. சதாசிவம்

பத்துத் திசையும் பரந்த கடலுலகும்
ஒத்தெங்கும் நிற்குஞ் சிவம்.

விண்ணிறைந்து நின்று விளங்குஞ் சுடரொளிபோல்
உண்ணிறைந்து நிற்குஞ் சிவம்.

ஆகமுஞ் சீவனு மாசையுந் தானாகி
ஏகமாய் நிற்குஞ் சிவம்.

வாயுவாய் மன்னுயிராய் மற்றவற்றி னுட்பொரு
ஆயுமிடந் தானே சிவம். [ளாய்

எண்ணிறைந்த யோனி பலவாய்ப் பரந்தெங்கும்
உண்ணிறைந்து நிற்குஞ் சிவம்.

ஒன்றேதா னுழி முதலாகிப் பல்லுயிர்க்கும்
ஒன்றாகி நிற்குஞ் சிவம்.

முலமொன் றாகி முடிவொன்றா யெவ்வுயிர்க்குங்
காலமாய் நிற்குஞ் சிவம்.

மண்ணிற் பிறந்த வுயிர்க்கெல்லாந் தானாகி
விண்ணகமே யர்குஞ் சிவம்.

தோற்றமது வீடாகித் தொல்லைமுத லொன்றாகி
ஏத்தவரு மீச னுளன்.

நிற்கும் பொருளும் நடப்பனவுந் தானாகி
உற்றெங்கும் நிற்குஞ் சிவம்.

தன்பால்

1. குருவழி

தன்பா லறியுந் தவமுடையார் நெஞ்சகத்துன்
அன்பா யிருக்கு மரன்.

சிந்தை சிவமாகக் காண்பவர் சிந்தையில்
சிந்தித் திருக்குஞ் சிவம்.

குருவி னடிபணிந்து கூடுவ தல்லாரீக்
கருவமாய் நிற்குஞ் சிவம்.

தலைப்பட்ட சற்குருவின் சன்னிதியி லல்லால்
வலைப்பட்ட மாணதுவே யாம்.

நெறிபட்ட சற்குரு நேர்வழி காட்டில்
பிறிவற் றிருக்குஞ் சிவம்.

நல்லன நூல்பல கற்பினுங் காண்பரிதே
எல்லையில் லாத சிவம்.

நினைப்பு மறப்பு மில்லா தவநெஞ்சந்
தனைப்பிரி யாது சிவம்.

ஒன்றிலொன்றாத மனமுடை யாருடல்
என்று கிமான்றாது சிவம்.

நாட்டமில் லாவிடம் நாட்ட மறிந்தபின்
மீட்டு விடாது சிவம்.

பஞ்சமா சத்த மறுப்பவர்க் கல்லாஅல்
அஞ்ச லென்றாது சிவம்.

2. அங்கியிற்பஞ்சு

அங்கியிற் பஞ்சுபோ லாகாயத் தேநிளையில்
சங்கிக்க வேண்டா சிவம்.

மெய்ப்பா லறியாத மூடர்த நெஞ்சத்தின்
அப்பால தாகுஞ் சிவம்.

நெஞ்சகத்து னேக்கி நினைப்பவர்க் கல்லாஅல்
அஞ்ச லென்றாது சிவம்.

பற்றிலா தொன்றினைப் பற்றினு ளல்லது
கற்றதன லென்ன பயன்.

தம்மை யறிவாரைத் தாமறிந்து கொண்டபின்
தம்மை யறிவரோ தான்.

அசபையறிந் துள்ளே யழலெழ நோக்கில்
இசையாது மண்ணிற் பிறப்பு.

இமையாத நாட்டத் திருந்துணர் வாருக்
கமையாத வசனந்தமாம்.

சூரியங் கடந்த கடரொளியைக் கண்டால்
மரணம் பிறப்பில்லை வீடு.

மதிபோ னுடம்பினை மாசற நோக்கில்
வீதிபோ யகல விடும்.

சீவன் சிவலிங்க மாகத் தெளிந்தவர்தம்
பாவநசிக்கும் பரிந்து.

3. மெய்யகம்

மெய்யகத்தி னுள்ளே விளங்குஞ் சுடர்நோக்கில்
கையகத்தி னெல்லிக் கனி.

கரையற்ற செல்வத்தைக் காணுங்கா லத்தில்
உரையற் றிருப்ப துணர்வு.

உண்டுபசி தீர்ந்தாற் போலுடம் பெல்லாஅங்
கண்டுகொள் காதல் மிகும்.

உரைசெயு மோசை யுரைசெய் பவர்க்கு
நரைதிரை யில்லை நமன்.

தோன்றாத தூயவெளி தோன்றியக்கா லுன்னைத்
தோன்றாமற் காப்ப தறிவு.

வாக்கு மனமு மிறந்த பொருள்காணில்
ஆக்கைக் கழிவில்லை யாம்.

கண்ணகத்தே நின்று களிதருமே காணுங்கால்
உன்னகத்தே நின்ற வொளி.

ஆனந்த மான வருளை யறிந்தபின்
தானந்த மாகு மவர்க்கு.

மறவாமற் காணும் வகையுணர் வாருக்
கிறவா திருக்கலு மாம்.

விண்ணிறைந்து நின்ற பொருளே யுடம்பதன்
உண்ணிறைந்து நின்ற வொளி.

4. கண்ணாடி

கண்ணாடி தன்னி லொளிபோ லுடம்பதனுள்
உண்ணாடி நின்ற வொளி.

அஞ்சி புலனின் வழியறிந்தாற் பிண்ணைத்
துஞ்சுவ தில்லை யுடம்பு.

நாபி யகத்தே நலனுற நோக்கிடில்
சாவது மில்லை யுடம்பு.

கண்டத் தளவிற கடிய வொளிகாணில்
அண்டத்த ராகு முடம்பு.

சந்திரனுள்ளே தழலுற நோக்கினால்
அந்தர மாகு முடம்பு.

ஆர்க்குந் தெரியா வருவந் தனைநோக்கில்
பார்க்கும் பரமா மவன்.

வண்ண மில்லாத வடிவை யறிந்தபின்
விண்ணவ ராகு முடம்பு.

நெற்றிக்கு நேரே நிறைந்த வொளிகாணில்
முற்று மழியா துடம்பு.

மாதா வெளியின் மனமொன்ற வைத்தபின்
போதக மாகு முடம்பு.

சுத்தமோ டொன்றி மனமு மிறந்தக்கால்
முற்று மழியா துடம்பு.

5. சூனியகாலமறிதல்

நிரவி யழ லுருவாய் நீண்ட வெளிகாணில்
அரவணையா னாக முடம்பு.

உருவந் தழலாக வுள்ளத்தே சென்று
புருவத் திடையிருந்து பார்.

புருவத் திடையிருந்து புண்ணியனைக் காணில்
உருவற்று நிற்கு முடம்பு.

அகம்புறம் பேராப் பொருளை யறியில்
உகம்பல காட்டு முடம்பு.

ஆவிபாழ் போகா தடக்கி யிருந்தபின்
ஔவிய மாகு முடம்பு.

அஞ்சு மடக்கி யறிவோ டிருந்தபின்
துஞ்சுவ தில்லை யுடம்பு.

தீயாக வுள்ளே தெளிவிற நோக்கினால்
மாயாது பின்னை யுடம்பு.

தானந்த மின்றித் தழலுற நோக்கிடில்
ஆனந்த மாகு முடம்பு.

ஔழிவின்றி நின்ற பொருளை யுணரில்
அழிவின்றி நிற்கு முடம்பு.

பற்றற்று நின்ற பழம்பொருளைச் சிந்திக்கில்
முற்று மழியா துடம்பு.

6. சிவயோகநிலை

அடிமிசை வாயு வடுத்தடுத்த தேகி
முடிமிசை யோடி முயல்.

உண்ணாடி வாயு வதனை யுடனிரப்பி
விண்ணோடு மெல்ல விடு.

மெள்ள விரேசித்து மெய்விம்மிப் பூரித்துக்
கொள்ளுமின் கும்பங் குறித்து.

இரேசக முப்பத் திரண்டது மாத்திரை
பூரகம் பத்தாறு புகும்.

கும்பக நாலோ டறுபது மாத்திரை
தம்பித் திடுவது தான்.

முன்ன மிரேசி முயலுபின் பூரகம்
பின்னது கும்பம் பிடி.

ஈரைந் தெழுபத்தீ ராயிர நாடியுஞ்
சேருமின் வாயுச் செயல்.

வாச விரைந்து மயங்கிய வாயுவை
யீசன்றன் வாசலி லேற்று.

தயாவினில் வாயு வலத்தி லியங்கில்
தியான சமாதிகள் செய்.

ஆதியா மூல மறிந்தஞ் செழுத்தினைப்
பேதியா தோது பினை.

7. ஞானநிலை

தற்புருட மாமுகந் தன்னிற் றணியிருந்
தூற்பன மஞ்சை யுரை.

தற்புருட மாமுகமேற் றுரகைதன் மேலே
நிற்பது பேரொளி நிஃ.

ஓதிய தற்புரு டத்தடி யொவ்வயே
பேதியா தோது பினை.

கொழுந்துறு வன்னி கொழுநற வொவ்வில்
எழுந்தா ரகையா மிது.

மறித்துக் கொளுவிடு வன்னி நடுவே
குறித்துக் கொளுஞ்சீயைக் கூட்டு.

காலுந் தலையு மறிந்து கலந்திடிச்
சாலவும் நல்லது தான்.

பொன்னொடு வெள்ளி யிரண்டும் பொருந்திடில்
அன்னவன் ருளதுவே யாம்.

நின்ற வெழுத்துட னில்லா வெழுத்தினை
யொன்றுவிக்கி லொன்றே யுள.

பேசா வெழுத்துடன் பேசு மெழுத்துறிக்
கூசான் பரனந்தி யாப்.

அழியா வுயிரை யவனுடன் வைக்கில்
பழியா தொன்றில்லை பார்.

8. ஞானம் பிரியாமை

பிறந்திட மாலிடம் பேரா திருப்பின்
ஊறந்தீடம் வன்னி யிடம்,

சாகா திருந்த தலமே பவுனமது
ஏகாந்த மாக விரு.

வெளியில் விளைந்த விளவின் கனிதான்
ஒளிமி லொளியா யுறும்.

மறவா நினையா மபுனங் திருக்கில்
பிறவா பிறவார் பினை.

குருவாம் பரனந்தி கூடல் குறித்தாங்
கிருபோது நீங்கா திரு.

சுந்தரச் சோதி துலங்கு மிடமது
மந்திரச் சக்கரமு மாம்.

தூராதி தூரஞ் சொல்லத் தொலையாது
பாராப் பராபரம் பார்.

நீரொளி யீதென் றிறைவ னுரைத்தனன்
நீரொளி மீதுநிலை.

அந்தமு மாதியு மில்லா வரும்பொருள்
சுந்தர ஞானச் சுடர்.

இதுமுத்தி சாதனமென் றேட்டில் வரைந்து
பதிவைத்த னன்குரு பார்.

9. மெய்ந்நெறி

செகிலல் நிகழல் வருகால மூன்றினையுஞ்
சொல்லு மவுனத் தொழில்.

பஞ்சிற் படுபொறி போலப் பரந்திருந்து
துஞ்சாது ஞானச் சுடர்.

இமைப்பிற் பரந்தங் கொடுங்கு மின்போல
நமக்குட் சிவன்செயல் நாடு.

குவித்து மனத்தைக் குவித்துள்ளே யோங்கில்
செவித்துப் பெறுவ தெவன்.

காலுந் தலையு மொன்றாகக் கலந்திடம்
நாலா நிலையென நாடு.

மூல நிலமிசை மூன்றா நிலத்திறில்
ஆல மருந்தஞ் சிவம்.

எழுஞ்சுட ருச்சியின் மேன்மனம் வைக்கத்
தொழிலொன் றிலாத சுடர்.

அடைத்திட்ட வாசலின் மேன்மனம் வைத்துப்
படைத்தவன் தன்னையே பார்.

அறுபதொ டாறு வருட மிதனை
உறுதிய தாக வுணர்.

அட்டமா சித்தி யடையுமோ ராண்டினில்
இட்ட மிதனைத் தெளி.

10. துடியதரிசனம்

வன்னிய தெட்டு மதியம் பதினாறு
முன்னிய பன்னிரண்டு முள்.

சூரியன் வன்னியொன் றுகிடிற் சோமனும்
பாரு மினிது பயன்.

மதியொடு வன்னியொன் றுகவே வந்தால்
கதிரவ னுமென்று காண்.

மதிக்குட் கதிரவன் வந்தங் கொடுங்கிக்
உதிக்குமாம் பூரணைச் சொல்.

தேரற்றுங் கதிரவ னுண்மதி புக்கிடில்
சாற்று மமாவாசை தான்.

வன்னி கதிரவன் கூடிடி லத்தகை
பின்னிவை யாகு மெலாம்.

அமாவாசை பூரணை யாகு மவர்க்குச்
சமனா முயிருடம்பு தான்.

அண்டத்திலு மிந்த வாறென் றறிந்திடு
பிண்டத்திலு மதுவே பேசு.

ஏறு மதிய மிறங்கி லுறங்கிடும்
கூறும்ப் பூரணை கொள்.

உதிக்கு மதியமுங் கண்டங் குறங்கில்
மதிக்கு மமாவாசை யாம்.

11. உயர்ஞான தரிசனம்

கொண்டிடு மண்டல மூன்றங்கி தன்னையிப்
பிண்டமு முழி பிரியா.

வெள்ளி புதனெடு திங்க ளிடமெனத்
தள்ளுமின் கால சரம்.

செவ்வாய் சனிநா யிறுவல மாகவே
கொள்ளிலிவ் வாரிடரு மில்.

வளர்பொன் னிடம்பிறைந் தேய்வு வலமாம்
வளர்பிறை யென்றே மதி.

வலத்திற் சனிக்கே யிராப்பகல் வாயு
செலுத்து பேராது செயல்.

இயங்கும் பகல்வல மிராவிடம் வாயு
தயங்குறல் நாடிக்குட் டான்.

அரசறி யாம லவன்பே ருரைத்துத்
தரைதனை யாண்ட சமன்.

கல்லாத மூடர் திருவுருக் கொண்டிடுச்
செல்லாத தென்ன செயல்.

திருவருட் பாலைத் தெரிந்து தெளியில்
குருவிரூப்பா மென்று கொள்.

கற்கிலுங் கேட்கலும் ஞானக் கருத்துற
நிற்கிற் பரமவை வீடு.

தெய்வப்புலமை ஓளவையாரருளிச் செய்த

கல்வி ஒழுக்கம்

அஞ்ச வயதி லாதியை யோது.
ஆதியை ஓத அறிவுண் டாமே.
இனியது கொடுத்து எழுத்தைக் தானறி
ஈட்டிய நற்பொரு ளெழுத்தே யாகும்.
உடைமை யென்பது கல்வி யுடைமை
ஊமை யென்பவ ரோதா தவரே.
எழுதப் படுவ தெழுத்தே யாகும்
ஏழை யென்பவ ரெழுத்தறி யாதவர்
ஐயமேற்கினு மறிவ தெழுத்தே
ஒருபொழு தாயினு மோதி நன்கறி
ஓத லுடைமை வேத வித்தை
ஒளவியம் பேசா ராமெழுத் தறிந்தோர்
கண்ணுடை யவர்கள் கற்றவர் தாமே
காவல ரெனினும் கணக்கை யோர்ந்தறி
கிடையா லுடைமை கல்வி யுடைமை
கீர்த்தியும் பெருமையுங் கிடைப்பது கல்வி
குறைவறக் கற்றவன் கோடியி லொருவன்
கூர்மை யென்பது குன்றாக் கல்வி
கெடுப்பினுங் கல்வி கேடு படாது
கேண்மை யுடைமை தாழ்விலாக் கல்வி
கைப்பொரு ளென்பது கசடறு கல்வி
கொற்றவன் றன்னிலும் கற்றவ னுயர்ந்தவன்
கோதறு கல்வி குயலயந் தருமே
சகல கலைக்குந் தலைமை யெழுத்தே
சாத்திரங் கற்றவன் றன்னை யறிந்தவன்

சிறுமையிற் கல்வி சிஷியி லெழுத்தே
 சீரிய தமிழைத் தெளிய வேரது
 சுற்ற மென்பது லுளறு கல்வி
 சூக்கமுந் தூலமுந் தோன்றக் கற்றறி
 சென்றிட மெல்லாம் சிறப்பே கல்வி
 சேயன் என்பவன் தீங்கறக் கற்றவன்
 சைகையுஞ் சமர்த்துந் தந்திடுங் கல்வி
 சொல்லும் பொருளுந் தோன்றக் கற்றறி
 சோம்ப ரென்பவர் சொல்லெழுத் தறியார்
 தகுமெழுத் தறிந்தவன் தலைவ னாவன்
 தான்கற் றவற்றைச் சபைதனி லோது
 திருந்த வோதத் திறமுண் டாமே
 தீரக் கற்றவன் தேசிக னாவன்
 துறவோ ரென்பவர் துரிசறக் கற்றோர்
 தூர்த்த ரென்பவர் சொல்லெழுத் தறியார்
 தெளிய வோதத் திறமுண் டாமே
 தேசமும் நாடுக் திருந்த வோது
 தைக்கக் கற்றவன் சமர்த்த னாவன்
 தொன்னூல் முழுதுந் தோன்றக் கற்றறி
 தோழ னாவது சோர்விலாக் கல்வி
 நற்பொருள் கொடுத்து நன்ற யோது
 நானில முழுதும் நயந்தருங் கல்வி
 நீசரித் தாயினுங் கற்பது நிலையே
 நுண்பொருள் கொடுத்து நூல்பல தையுமறி
 நூருண் டாயினுங் கல்வியை நோக்கு
 நெடுங்கட லோடினும் நிலையே கல்வி
 நேராக் கல்வி நிலையா கா தே
 நைய வருகினும் நொய்ய நன்கறி
 நொந்தறி யாதவர் செந்தமிழ் கற்றோர்
 நோகா துண்பவர் நுண்பொருள் அறிந்தோர்

பலகலை கற்றவர் பகையைக் கைவிடு
 பாவலர் என்பவர் பழுதறக் கற்றோர்
 பிழையறக் கற்றவர் பெரியவர் தாமே
 பீடுஞ் செல்வமும் பெறத்தருங் கல்வி
 புரையறக் கற்றவர் புலியான் பவரே
 பூயியிற் செல்வம் புகழ்பெறுங் கல்வி
 பெருமை பெறுவது பேசருங் கல்வி
 பேதை யென்பவர் பெருநூ லறியார்
 பையப் பையப் படித்தே யொழுது
 பொருள்மிகக் கொடுத்துப் பேசுதக் கற்றறி
 போதக் கற்றவன் புண்ணியஞ் செய்தவன்
 மன்ன சாயினு மறைகளை யோது
 மாசறக் கற்றவர் மாநில மாள்வார்
 மிகப்பெருஞ் செல்வம் விளைத்திருங் கல்வி
 மீசுரக் கொடுத்து வித்தைகையைக் கற்றறி
 முத்தமிழ் தனக்கு முப்பு மில்லை
 முதறி வுயர்த்துந் தீதிலாக் கல்வி
 மெல்லிய ரெணினுக் வேண்டுவ தெழுத்தே
 மேலோர் என்ன வித்தைகையைக் கற்றறி
 மையறு கல்வியார் மாநில மாள்வார்
 மொழிவ தகார முதலெழுத் தாமே
 மேக விகாரர் முன்னூல் பராரர்
 வஞ்சக மோதார் தெஞ்சுறக் கற்றோர்
 வாய்ப்புத் தாது மறவாக் கல்வி
 வித்தைகல் லாதவர் வெறியர் ஆவர்
 வீதியம் பேசார் வித்தை யறிந்தோர்
 வெண்பா முதலாய் விளங்க வேரது
 வையக மெல்லாம் வாழ்த்தவே யோது
 வெளவிப் படிக்க வாழ்வுண் டாமே.

இந்நூல்

தீருமதி சி. அன்னம்மா

அவர்களின்

33-வது சிராத்ததின ஞாபகார்த்தமாக

(சித்திரை மாத பூர்வபக்ஷ பஞ்சமி)

5-5-95 இல்

டாக்டர் சு. சி. அருளானந்தம்

'வேதவனம்'

பசுபதியார் வீதி, சங்கத்தரணை,

சாவகச்சேரி.

அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.